

МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ВЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ • 2012 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 7-8/86-87 •

Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви

Сьогодні
у часописі
«Мета»:

2-3 стор.

Засновано новий
Католицький медіа-ресурс

Серед 100 найвпливовіших
львів'ян - двоє греко-като-
лицьких священиків

4-7 стор.

Ватикан схвалює нові
дослідження на Марсі

Частина лефевристів вже
увійшла до Католицької
Церкви

8-9 стор.

Блаженніший Святослав:
«Сам факт, що хтось
купує голоси, і хтось їх гото-
вий продати – кричущий факт
корупції. У корупції завжди є
два учасники. Можливо, саме
тому корупція найбільше
проявляється під час виборів.»

10-12 стор.

Олег Лужний:
«В кожній нормальній люди-
ні релігія повинна займати
перше місце в житті»

3 «ветеранів Чечні»
створено озброєне релігійне
формування

13-16 стор.

Як виглядає чин екзорциз-
му і чи відрізняється від
того, який часом показують
у кіно?

о. Василь Пантелюк: «У
90% людей нечиста сила
вселяється під час сеансу
у ворожки

9-16 вересня у м. Вінніпезі (Канада) відбувся Синод Єпископів УГКЦ, в якому взяли участь 38 єпископів з України, США, Канади, Австралії, країн Центральної та Західної Європи і Латинської Америки. Нагодою для проведення цього Священного Синоду саме в Канаді стали святкування 100-річчя прибуття до цієї країни першого українського єпископа – блаженного священномученика Микити (Будки).

У своїй Програмній доповіді першого дня Синоду Блаженніший Святослав проаналізував минулий і сучасний стан розвитку УГКЦ, актуальні завдання, що стоять перед УГКЦ, та внутрішні і зовнішні чинники, які можуть сприяти або стояти на заваді Церкві у сповненні її святої місії у світі.

Після цього Синод Єпископів зосередився на розгляді головної теми – «Роль мирян у житті і місії Церкви». Основною думкою доповідей було те, що миряни належать до посвяченого Богові народу, є спадкоємцями союзу і адресатами обітниць спасіння. Одночасно було констатовано, що зараз стоїть питання не так про ідентичність мирян, як про їх місію, як членів єдиного Божого народу, бути «живим камінням» (1 Пт. 2, 5) для побудови самої Церкви та свідками Божої святості у світі.

В подальшому учасники Синоду застановлялися над окремими питаннями канонічного та адміністративно-

го характеру, обговорювали явище міграції в сучасному світі, питання катехизації тощо.

Відгукнувшись на ініціативу Вселенського Архиєрея, Синод, крім іншого, проголосив 2013-й рік в УГКЦ Роком віри та створив оргкомітет, який повинен запланувати відповідні духовні заходи на загальноцерковному рівні в контексті Ювілею 1025-ліття Хрищення Русі-України.

Після закінчення синодальних засідань архиєреї відслужили Божественні Літургії в українських греко-католицьких парафіях Вінніпегу та околиць, подякувавши Богові за Його опіку над своїм народом, особливо впродовж понад 120 років із часу прибуття перших іммігрантів з України до Канади.

Наступний Синод Єпископів УГКЦ відбудеться в Україні, у Києві, 11-18 серпня 2013 року. Головною його темою буде: «УГКЦ і нова євангелізація». У рамках проведення цього Синоду його члени візьмуть участь в урочистостях з нагоди 1025-ліття Хрищення Русі-України, що проходять у Києві. Зокрема, Синод постановив провести 17-18 серпня Всецерковну прощу до Патріаршого собору Воскресіння Христового у Києві та закликав духовенство, чернецтво і мирян усієї Церкви чисельно взяти в ній участь.

За матеріалами Комунікату Синоду Єпископів УГКЦ

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ

ОБРАВ НОВИЙ СКЛАД ПОСТІЙНОГО СИНОДУ

Синод Єпископів УГКЦ, який проходив у Портаж-ла-Прері, що біля Вінніпега (Канада), на своєму засіданні обрав новий склад Постійного Синоду. Мандат синодальних отців для служіння в Постійному Синоді на наступні п'ять років отримали такі владика: Володимир (Війтишин), Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський, Кен (Новаківський), Єпарх Нью-Вестмінстерський, Ярослав (Приріз), Єпарх Самбірсько-Дрогобицький, Борис (Гудзяк), новоіменований Апостольський євхарх для українців-католиків у Франції, країнах Бенілюксу та Швейцарії.

Блаженніший Святослав подякував попередньому складу Постійного Синоду – владіці Ігореві (Возняку), Архієпископу і Митрополиту Львівському, владіці Василеві (Семенюку), Архієпископу і Митрополиту Тернопільському, владіці Павлові (Хомницькому), Єпарху Стенфордському, та владіці Давидові (Мотюку), Єпарху Едмонтонському, – за їхнє жертвне й успішне служіння та привітав новообраних членів Постійного Синоду.

Довідка:

Постійний Синод – група єпископів, яка працює від імені Патріаршого Синоду і є дорадчим органом для Глави Церкви. Кодекс канонів Східних Церков зазначає, що Постійний Синод складається з Патріарха і чотирьох єпископів, призначених на п'ятиріччя. Троє з цих єпископів обираються Синодом Єпископів патріаршої Церкви, серед яких принаймні двоє повинні бути з-поміж єпархіяльних єпископів, а одного іменує Патріарх (кан. 115, § 1, 2, 3).

Департамент інформації УГКЦ

КАТОЛИЦЬКІ ЄПИСКОПИ ЄВРОПИ ОБГОВОРЮЮТЬ СОЦІАЛЬНІ ТА ДУХОВНІ АСПЕКТИ ВИКЛИКІВ НАШОГО ЧАСУ

У четвер, 27 вересня, у місті Санкт-Галлен, Швейцарія, відкрилося чергове Пленарне засідання Ради Єпископів Конференції Європи (ССЄЕ). У цьому щорічному форумі беруть участь представителі близько 40 локальних Католицьких Церков з усіх країн Західної, Східної, Південної Європи, як також із країн колишнього Радянського Союзу. Українську Греко-Католицьку Церкву на цьому міжнародному заході представляє Блаженніший Святослав (Шевчук).

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ ДРУГОГО КОРПУСУ ЗАКЛАЛИ У КИЇВСЬКІЙ СЕМІНАРІЇ

Владика Йосиф (Мілян) заклав та освятив наріжний камінь навчально-житлових приміщень другого корпусу Київської Трьохсвятительської духовної семінарії. Освячення відбулося 25 вересня по закінченні Архисерейської Божественної Літургії.

ПРОФЕСОР З НІМЕЧЧИНИ ГЕЛЬМУТ ПРЄЕ ПРОВІВ СЕМІНАР

ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ ЦЕРКОВНОГО СУДУ

26 вересня працівники Церковного суду Самбірсько-Дрогобицької єпархії на запрошення судового вікарія Стрийської єпархії прот. Степана Кузишина взяли участь в одноденному семінарі, який провів д-р Гельмут Прее (Helmuth Pree), котрий є професором канонічного права, магістром теології та завідувачем кафедри канонічного права при католицькому богословському факультеті Інституту ім. Клауса-Мюрсдорфа в м. Мюнхені (Німеччина). Окрім того, він є радником Святішого Отця Венедикта XVI при папській Комісії з питань інтерпретації канонічних текстів Католицької Церкви.

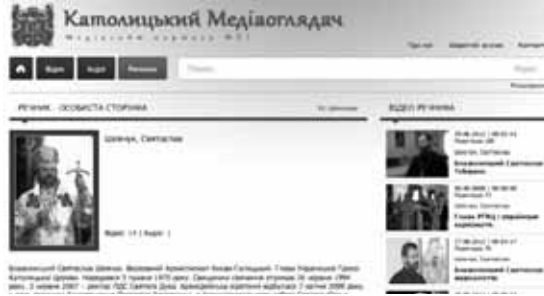
У ВІЙСЬКОВІЙ АКАДЕМІЇ М. ОДЕСИ ВІДБУВСЯ МІЖКОНФЕСІЙНИЙ КРУГЛИЙ СТІЛ

У Військовій академії м. Одеси 27 вересня відбувся круглий стіл на тему «Значення релігії для морально-патріотичного виховання військовослужбовців». Такий захід проводився у стінах військового навчального закладу вперше. Його ініціювало керівництво Військової академії за участю капеланів Української Православної та Української Греко-Католицької Церков.

ЕКУМЕНІЧНА МОЛИТВА – ДОБРИЙ ПОЧАТОК 5-ГО ЕКУМЕНІЧНОГО СОЦІАЛЬНОГО ТИЖНЯ

Відкриття 5-го Екуменічного соціального тижня, яке відбулося 25 вересня, розпочалося екуменічним Молебнем. Очолив молитву Владика Борис (Гудзяк), ректор УКУ. Представники християнських конфесій м. Львова поблагословили відкриття 5-го Екуменічного соціального тижня і наповнили молитву екуменічним духом.

У Львівській Архієпархії засновано новий Католицький медіа-ресурс

3 благословення Преосвященного владика Венедикта, єпископа-помічника Львівського, у Львівській архієпархії нещодавно розпочав роботу новий Католицький медіа-ресурс. Цю медіа-бібліотеку можна відвідати за посиланням <http://catholicobserver.org/>. Працює новий інтернет-сайт на базі «Католицького оглядача» та інформаційного порталу «Milites

Christi Imperatoris», який інформує про життя Католицької Церкви у світі та в Україні, діяльність Вселенського Архієрея та Глави УГКЦ, а також подає новини про події нецерковного життя, що мають вплив на життя католиків у світі та в Україні зокрема. Сайт також повідомляє про переслідування та утиски християн некатолицьких віросповідань. Медіа-портал міс-

тить відео- та аудіофайли актуальних подій діяльності Церкви, біографії єпископів, інтерв'ю зі священнослужителями та ієрархами Церков, а також інші цікаві моменти з життя УГКЦ та Католицької Церкви загалом. Керівником проекту є о. Орест-Дмитро Вільчинський.

Прес-служба Львівської архієпархії

У Львові семінаристи спілкувалися зі свідком підпільної Церкви

19 вересня Львівську духовну семінарію Святого Духа відвідав єромонах Віталій Дуткевич (ЧСВВ), який поділився своїм досвідом підпільного священничого служіння. Зустріч розпочалася вступним словом ректора о. Миколи Фредіни, який представив достойного гостя.

Отець Віталій Дуткевич, який нині є синкелом у справах мирян і синкелом у справах монашества Львівської архієпархії, зокрема, розповів, що закінчив німецьку філологію у Львівському університеті ім. І.Франка. У 1975 році митрополит Володимир Стернюк висвятив його на священника. На той час о. Віталій викладав у Політехнічному інституті німецьку мову та готував кандидатську дисертацію. Однак після того, як КГБ зробило неспішну спробу вербування, отця звільнили з Політехніки. Він змушений був працювати

вантажником та на різного роду подібних роботах.

Далі отець говорив про підпільну Церкву в умовах тоталітарної системи загалом, а також про підпільні семінарії: 5-7 семінаристів раз на місяць зустрічалися з викладачем у приватній законспірованій квартирі. Шляхом такого заочного навчання і відбувався семінарійний вишкіл. У подібний спосіб функціонували і новіціати монастирів.

Надалі зустріч відбувалася у форматі питань і відповідей. Відповідаючи на запитання семінаристів, отець пояснив тактику поведінки підпільного священника при спробі його вербування: 1) якнайменше говорити під час зустрічі із представниками КГБ; 2) домогтися, щоб якнайбільше людей знало про спробу вербування, включно із самвидавом та закордонними виданнями.

Синкел також розповів, як відбувався зв'язок підпіль-

ної Церкви з Главою УГКЦ в Римі: через сестер-василіянок з Польщі та Югославії, які приїжджали до СРСР; через латинського єпископа Риги, який інколи їздив до Італії, та через туристичні групи, що приїжджали з Європи й Америки до СРСР. Доволі стабільні контакти з Главою УГКЦ в Римі існува-

ли від 60-х років і передусім стосувалися єпископських та священничих свячень. Від імені IV-го курсу та всієї семінарійної спільноти бр. Володимир Мамчин подякував отцю Віталію не лише за нинішнє свідчення, а й за його подвиг підпільного священника УГКЦ.

Медіа-центр ЛДС

У с. Лісок Чернильавський відбувся відпуст з нагоди храмового празника

13 вересня у відпустовому місці «Лісок Чернильавському» (с. Лісок, Яворівський р-н) відбулося урочисте богослужіння з нагоди храмового празника Покладення Пояса Пресвятої Богородиці.

За переказами, у Ліску з давніх-давен б'є джерело цілющої води, біля якого з'явився образ Божої Матері. Цей чудотворний образ було виставлено для почитання в день парафіяльного празника.

В місцевому храмі Положення Пояса Пресвятої Богородиці, де парохом є о. Володимир Гавриленко, богослужіння відправляються щонеділі та 13 числа кожного місяця.

Цьогорічне молитовне святкування празника розпочалося молебнем до Пресвятої Богородиці та водосвяттям. Пізніше було відслужено Божественну

Літургію за участю багатьох священників та чисельно зібраних вірних. Під час богослужіння семінаристи Львівської духовної семінарії Святого Духа допомагали зі співом, а після Літургії провадили хресну дорогу, яка є закладена на подвір'ї храму. Після хресної дороги й молитви в наміренні Святішого Отця Папи Римського всі, хто прийняв Святі Тайни Сповіді та Євхаристії, отримали повний відпуст і з Божим благословенням повернулися додому.

Медіа-центр ЛДС

До списку найвпливовіших людей Львівщини увійшли два служителі УГКЦ

19 вересня інформантство MediaStar презентувало рейтинг «Top-100» – сотню найвпливовіших особистостей Львівщини. Цьогоріч впливових осіб визначали у таких категоріях: «Влада», «Бізнес», «По-

літика», «ЗМІ», «Громадські діячі» та «Культура». Капелан Львівської міської ради о. Павло Дроздяк та директор Родинного дому «Покрова» для дітей-сиріт і дітей позбавлених батьківської опіки о. Михайло Чабан представили категорію «Найвпливовіші громадські діячі Львівщини».

Нагадаємо, що о. Павло Дроздяк є священнослужителем храму Пресвятої Євхаристії (м. Львів, вул. Музейна), працює автором і ведучим на радіо «Воскре-

сіння», а з 2009 року виконує також уряд прес-секретаря Львівської архієпархії. Крім цього, 22 березня 2012 року він був призначений капеланом Львівської міської ради.

Родинний дім «Покрова», директором якого є о. Михайло Чабан, у вересні 2007 року відвідав Президент України Віктор Ющенко. Після цього отець Михайло був нагороджений у 2008 році орденом «За заслуги» III ступеня. А під час урочистої сесії Львівської міської ради 7 травня 2012 року

з нагоди святкування 756-річчя міста Лева о. Михайло Чабан отримав звання «Львів'янин року» і відповідну нагороду з рук мера Львова Андрія Садового.

Прес-служба Львівської архієпархії

Блаженного Володимира Прийма проголошено Покровителем мирян УГКЦ

Щоб дати мирянам живий приклад служіння Богові й ближньому в Церкві, єпископи проголосили блаженного Володимира Прийма Покровителем мирян УГКЦ та заохотили всіх вірних до поширення почитання святих мирян Української Церкви. Про це повідомили у секретаріаті Синоду Єпископів УГКЦ.

Володимир Прийма народився 17 липня 1906 року в с. Страдч, що на Львівщині. Батько, Іван Прийма, був дяком і секретарем при церкві, мати – Ганна Прийма. Охрищений в с. Страдч у 1906 році. Володимир Прийма закінчив дяківську бурсу при Митрополитові Адрееві Шептицькому опісля був дяком і диригентом у церкві с. Страдч.

Дяк Володимир Прийма – це порядна, добра людина, яка зберегла міцну віру і не злякалася небезпеки військового часу та переслідування, яких зазнавала Українська Греко-Католицька

Церква зі сторони вороже налаштованого більшовицького режиму. Він приймав активну участь у житті парохії. Взагалі, родина була взірцевою в селі: батько Володимира Прийма також був дяком, а його брати – Мирон і Максим

– були священиками.

Свідки зазначають, що 26 червня 1941 року дяк Володимир Прийма та отець-доктор Микола Конрад пішли зі св. Тайнами сповідати хвору жінку. По дорозі додому, коли вони поверталися, їх наздогнали енкавееівці. Священика та дяка вхопили та, страшно лаючи, повели до лісу, який називається Бірок. Ризикуючи власним життям, Володимир Прийма залишився з отцем Миколою Конрадом. Обох їх було вбито. Тіло дяка зі Страдча було дуже покалічене, побите, він мав поламані ребра.

Дяк Володимир Прийма засвідчив свою віру в Бога мученицькою смертю. Обряд його беатифікації відбувся 27 червня 2001 р. у Львові під час Святої Літургії у візантійському обряді за участі Папи Івана Павла II.

Департамент інформації УГКЦ

Відбулося перше військово-паломництво до Раківця

16 вересня, напередодні Всеукраїнського військового паломництва до Зарваниці, солдати строкової служби Повітряних сил Збройних сил України, що у смт Ковирі, взяли участь у паломництві до чудотворного джерела у с. Раковець. Цьогорічна проща, організована Центром військового капеланства Львівської Архиепархії

та командуванням частин, стала першим духовним заходом, в якому мали можливість чисельно взяти участь солдати строкової служби.

У цю пішу прощу вирушило 35 осіб, серед яких були солдати, старші офіцери, студенти Львівської духовної семінарії Святого Духа та капелан о. Мирон Горбовий. Прочанам довелося

подолати 15 км дороги, яка пролягала через населені пункти Липники, Загір'я, Кугаїв, Підтемне та Раковець. Під час цієї молитовної ходи попереду колони військової несли хоругву із зображення ікони Богородиці, довкола якої розміщені герби силових структур України.

Під час ходи прочани зупинилися оглянути старовинну бойківську церкву Богоявлення Господнього (1693 р.), храм св. Мартина та св. Валентина. Після прибуття до чудотворного джерела військові взяли участь у молебні до Богородиці, який очолив капелан о. Андрій Хомишин. На завершення молитви о. Андрій висловив вдячність солдатам за їхню участь у прощі та побажав з гідністю нести службу на благо народу України.

Прес-служба
Львівської Архиепархії

Вірні храму Воскресіння Христового вшановують блаженного Василія (Величковського)

Інституту історії Церкви УКУ Ірина Коломієць.

Мощі залишатимуться в храмі Воскресіння до часу закінчення капітального ремонту каплиці Трьох святих на вул. Солов'їній. В ній будуть зберігатися мощі трьох блаженних єпископів – Миколая Чарнецького, Івана Слезюка, а тепер – і Василія Величковського. Каплиця споруджена на місці будинку родини Вороновських і названа в честь трьох єпископів, котрі були святителями братів Вороновських – Миколая Чарнецького, Івана Слезюка та Василія Величковського. Тепер каплиця потребує ремонту і розширення.

9 вересня до церкви Христового Воскресіння у Львові (вул. Городоцька, 319а) були урочисто внесені для почитання мощі блаженного єпископа Василія (Величковського). Після канону з акафисту до блаженного та Святої Літургії отець Сергій Швагла розповів мирянам про життєвий подвиг блаженного, який керував УГКЦ в часи найбільших переслідувань, залишаючись місцезблостителем митрополита Йосифа Сліпого (1963-1972).

З біографією блаженного Василія присутніх ознайомила працівниця

Довідка: Блаженний Василій Величковський прибув до Канади в червні 1972 року, після того, як був висланий з території Радянського Союзу в січні того ж року. Він був двічі ув'язнений радянським режимом: уперше – 1945 року, коли після довгих годин допитів та тортур був засуджений за «антирадянську пропаганду» до кари смерті, яка згодом була замінена на 10 років таборів суворого режиму; вдруге – вже як єпископ і очільник переслідуваної в Україні Церкви. Сталося це в січні 1969 року, через шість років після того, як митрополит Йосиф висвятив

його на єпископа в одному з московських готелів безпосередньо перед своїм відбуттям до Риму.

Під час другого ув'язнення, яке проходило в місті Комунарську (Східна Україна), владика Величковський зазнав великих фізичних і психічних тортур. Є свідчення, що він став об'єктом медичних експериментів, внаслідок чого його здоров'я було повністю зруйноване.

Після визволення з радянських концтаборів блаженний Василій прожив трохи більше року і помер 30 червня 1973 року у Вінніпезі.

Після того, як блаженний Папа Іван Павло II під час свого пастирського візиту до України 2001 року беатифікував Василія Величковського разом з іншими ісповідниками віри УГКЦ, його чесні мощі влітку 2002 року було ексгумовано. Саме тоді виявилось, що вони залишилися нетлінними. Їх було урочисто перенесено з цвинтаря до храму св. Йосифа, де відтоді діє музей блаженного. А каплиця з мощами Василія Величковського стала місцем паломництва багатьох людей – не тільки християн різних конфесій, а й представників інших релігій – юдеїв, мусульман тощо.

За матеріалами РІСУ

ЗАВЕРШИЛОСЯ IV ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКОВЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО ЗАРВАНИЦІ
22-23 вересня відбулося IV Всеукраїнське військово-паломництво до чудотворного місця явлення Божої Матері в с. Зарваниця. Цьогорічна проща проходила під гаслом «Бог покликав нас жити у мирі».

ПОБУТ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА В КАНАДІ

У рамках свого візиту до Канади Блаженніший Святослав (Шевчук) побував у Домі Пресвятої Родина в Манітобі, де опікується людьми похилого віку. За будинком, який був відкритий 55 років тому (у травні 1957 року), доглядають сестри-служебниці.

НА ВСЕНАРОДНУ ПРОЩУ ДО СВЯТОЇ СОФІЇ ЗАПРОСИЛИ ПАПУ ВЕНЕДИКТА

Про це повідомив 24 вересня у Тернопільській духовній семінарії о. Іван Дацько під час зустрічі зі священиками Тернопільсько-Зборівської Архиепархії УГКЦ. Священик, що був доволітнім особистим секретарем Патріарха Йосифа Сліпого, а сьогодні – співорганізатор Всеукраїнського паломництва до Риму з нагоди благословення відновленого Собору Святої Софії (13-15 жовтня), запросив духовенство та вірних Тернопільщини на прощу та виголосив доповідь на тему «УГКЦ на II Ватиканському соборі».

СТУДЕНТИ ЛДС У МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ-ПАЛОМНИЦТВІ

Зустріч-паломництво «Європейська молодь за світ без насильства», організована Спільнотою св. Егидія, відбулася 20-23 вересня в місті Кракові (Польща). Її учасниками (а це – понад 1200 осіб) стали студенти, викладачі, священики, семінаристи, громадські діячі з десяти країн світу: Польщі, Росії, Чехії, Словаччини, Німеччини, Угорщини, Румунії, Італії, Ізраїлю та України. Українська делегація була на конференції чи не найчисельнішою.

НОВА ДІЛЯНКА ПІД БУДОВУ ХРАМУ УГКЦ НА ДОНЕЧЧИНІ

21 вересня, на свято Різдва Пресвятої Богородиці, у м. Макіївка, що на Донеччині, відбулося освячення земельної ділянки та хреста під будову храму УГКЦ. Місцева громада заснована 2010 року. На недільні богослужіння приходить близько 15-20 парафіян, у свята – значно більше. Нині парафіяни громади Різдва Пресвятої Богородиці моляться в орендованому приміщенні, обладнаному під капличку.

РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ МИРЯН У НАДВІРНІЙ

13-16 вересня у реколекційному домі Згромадження сестер-служебниць Непорочної Діви Марії, що в м. Надвірна на Івано-Франківщині, відбулися реколекції для дівчат. На дні духовної віднови з'їхалися дівчата з різних місцевостей Західної України – Тернополя, Івано-Франківська, Львова, Борислава, а також с. Бистриці. Про це повідомила с. Юлія Фляк, СНДМ.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ФІЛЬМУ «ОТЕЦЬ КАДИЛО»

16 вересня в Стрию відбувся прем'єрний показ документального фільму «Отець Кадило». Стрічка розповідає про життя і служіння греко-католицького священика Василя Шевчука, який протягом 1945-1948 років був капеланом Перемиського куреня УПА на Закарзонні під псевдом «Кадило».

ОСВЯЧЕННЯ РОТОНДИ БОЖОЇ МАТЕРІ

21 вересня, в день празника Різдва Пресвятої Богородиці, Архиепископ і Митрополит Івано-Франківський Володимир відвідав за пастирським візитом парафію Різдва Пресвятої Богородиці (Центральний протопресвітерат м. Івано-Франківська). З нагоди храмового свята архиерей очолив Божественну Літургію, в часі якої уділив дияконські свячення Назару Василюку. Після св. Літургії Митрополит здійснив освячення нововідновленої ротонди Божої Матері на церковному подвір'ї.

ПРОЩА РОДИН ДО ОРИГІНАЛУ МАРІЯМПОЛЬСЬКОЇ БОГОРОДИЦІ

7-11 вересня відбулася щорічна проща родин маріямполян до оригіналу чудотворної ікони Матері Божої, що об'явилася та прославилася в цій іконі у с. Маріямпіль (Галицький протопресвітерат Івано-Франківської Архиепархії), та яка, на жаль, була вивезена під час Другої світової війни до Польщі і на даний час перебуває в костелі Пресвятої Діви Марії на Пяску м. Вроцлава. У самому ж місті Марії (с. Маріямпіль) на Україні знаходяться дві її освячені копії. У цьогорічній прощі взяло участь понад 30 осіб.

ОДНА З НАЙДАВНІШИХ ЦЕРКОВ ТЕРНОПІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ ВІДСВЯТКУВАЛА 240-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

21 вересня, на свято Різдва Пресвятої Богородиці, парафія с. Кип'ячка (Тернопільський районний деканат) святкувала 240-літній ювілей від дня побудови храму. Урочисте Богослужіння очолив синкел у справах мирян Тернопільсько-Зборівської Архиепархії УГКЦ отець-митрат Павло Репела.

Частина левфевристів вже увійшла до Католицької Церкви

АРХІЄПІСКОП МЄЧИСЛАВ МОКШИЦЬКИЙ ВІДЗНАЧИВ ПОДВІЙНИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА 24 вересня у Митрополічій базиліці Успіння Пресвятої Діви Марії у Львові Архiepіскоп і Митрополит Львівський РКЦ в Україні Мечислав Мокшицький відсвяткував 25-річчя свого священства і 5-річчя єпископської хіротонії.

В КОЛОМІЇ ВІДКРИТО БІБЛІЙНО-СВАНГЕЛІЗАЦІЙНУ ШКОЛУ

З благословення Правлячого архиєрея Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Миколая Сімкайла Єпархіальна комісія у справах мирян започаткувала Біблійно-євангелізаційну школу, перші заняття в якій відбулися 15 вересня в приміщенні місцевого коледжу. Навчальний курс розраховано на два роки. Кількість бажаючих навчатися становить нині 48 осіб. Заняття відбуватимуться з періодичністю один раз на місяць. Бажаючі навчатися ще можуть долучитися до цього річного набору.

«МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ» У С. ВОЛЯ ДОВГОЛУЦЬКА

22-23 вересня з благословення владыки Тараса Сеньківца, Апостольського адміністратора Стрийської єпархії УГКЦ, відбулось паломництво «Молитва за Україну» до чудотворної ікони Пресвятої Богородиці в с. Воля Довголуцька.

МІСІЇ З МОЦАМИ ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИЦЬ ОЛІМПІЇ ТА ЛАВРЕНТІЇ В М. РУДКИ

1-2 вересня з великим благоговінням адміністратор храму Пресвятої Євхаристії м. Рудки о. Богдан Ванівський приймав у церкві моці блаженних преподобномучениць Олімпії Біді та Лаврентії Гарасимів – сестер Згромадження св. Йосифа Обручника Пречистої Діви Марії.

У США МУСУЛЬМАНИ І ПРОТЕСТАНТИ ПОКЛОНЯЮТЬСЯ ОДНОМУ БОГУ

Пастор мега-«церкви Седлбек» у Лейк-Форесті (штат Каліфорнія) Рік Уоррен бере участь у проєкті «Шлях Царя», мета якого – зблизити протестантів з мусульманами. На його думку, мечеті й молитовні будинки протестантів об'єднують той факт, що їхні прихожани поклоняються одному Богу. Піком «побудови моста» між протестантством та ісламом став різдвяний вечір, на якому пастор «церкви Седлбек» Авраам Муленберг та служитель мечеті в Лос-Анджелесі Джихад Тюрк переконували присутніх (мусульман та євангелістських християн) у тому, що «Шлях Царя» покладе кінець «1400-річній історії непорозуміння й ворожнечі між послідовниками Магомета і Христа».

Обидва проповідники представили документ, в якому зазначені «точки дотику» між ісламом та християнством. У ньому стверджується, що християни і мусульмани вірять в одного Бога й дотримуються двох найголовніших заповідей – «возлюби Бога» і «возлюби ближнього». Також у ньому представлені три основні напрямки спільної діяльності: зав'язування більш тісних знайомств між мусульманами та християнами, боротьба за мир і спільна участь у соціальних проєктах. Для підтвердження вагомості цих цілей документ містить цитати з Біблії та Корану.

– Ми домовилися не євангелізувати один одного, – сказав зі свого боку Дж.Тюрк. – Зрозуміло, ми свідчитимемо один одному про свою віру, але з любов'ю, як до ближнього, а не з метою переманити у свою віру.

Уоррен же стверджує, що головна мета проєкту «Шлях Царя» – боротьба зі стереотипом, що іслам – ворог християнства, схильний до насильства й екстремізму. Пастор Рік навчає, що до мусульман слід ставитися з любов'ю та повагою.

Inform-relig.ru

НІГЕРІЙСЬКІ ІСЛАМІСТИ ОБЦІЯЮТЬ ВИКРАДАТИ ЖІНОК-ХРИСТΙΑНОК

Ісламська терористична група «Боко Харам», яка погрожує повністю знищити християнство в Північній Нігерії, оголосила, що для якнайшвидшого здійснення своєї мети вдасться до викрадання жінок-християнок.

– Ми маємо намір задіяти нові методи і вдарити по християнах страхом перед владою ісламу, викрадаючи їхніх жінок, – заявив представник «Боко Харам». – Як викуп за них ми вимагатимемо, щоб їхні сім'ї покинули наші ісламські території. Ми створимо такі умови, щоб християнська присутність у нашому регіоні повністю зникла. Тут буде створено справді ісламську державу, в якій християнам місця не буде.

Седмица.Ru

Нещодавно традиціоналістська група, заснована на одному з островів у Шотландії, була офіційно прийнята до лона Католицької Церкви. Конгрегація Синів Найсвятішого Спасителя, відома також під назвою «Трансальпійські редемптористи», отримала у день свята Успення Пресвятої Богородиці статус священницького інституту на єпархіальному праві. Спільнота, що налічує близько 15 членів, перебувала в невизначеному стані з 2008 року, коли оголосила про своє бажання увійти в повне сопричастя з Апостольським Престолом. Раніше вона було частиною Братства св. П'я Х (т.зв «левфевристів» – традиціона-

лістської групи, яка веде зараз діалог про відновлення сопричастя з Апостольським Престолом.

Всі деталі поєднання визначено документом папи Венедикта XVI «Summorum Pontificum», який за-

твердив можливість відправлення латинської св. Літургії за так званим Тридентським обрядом.

22 серпня в спільноті відбулося складання монаших обітів. Усі 15 осіб зібралися на невеликому острові, який входить до групи Оркнейських островів на північному сході Шотландії. Обіти приймав єпископ Г'ю Гілберт з Абердіна як ординарій цього церковного округу. До речі, єпископ Гілберт отримав хіротонію рівно рік тому, замінивши на посаді єпископа Пітера Морено, який став емеритом.

За матеріалами «Католицького Оглядача»

Ватикан схвалює нові дослідження на Марсі

Глава Ватиканської обсерваторії отець-єзуїт Хосе Габріель Фунес зізнався, що вітає новий проєкт НАСА з дослідження Марса.

– Я думаю, що всі повинні радіти успіху цієї місії, – заявив він, додавши, що «зараз ми повинні чекати результатів, щоб переконатися, що ще ми можемо дізнатися про Марс і можливі органічні елементи на поверхні цієї

планети.

Марсохід НАСА «Curiosity» («Цікавість») після восьми місяців подорожі вранці 6 серпня нарешті досягнув Марса. Тут він почне дослідницьку місію, яка допоможе вченим зрозуміти, де на Марсі могло або може існувати життя. На борту «Curiosity» встановлено 10 дослідницьких інструментів, які дозволять марсоходові проводити детальні геологічні та геохімічні дослідження, вивчати атмосферу та клімат планети, шукати воду та її сліди, органічні речовини, а також визначати, чи був колись Марс придатний для життя і чи є на ньому такі місця нині.

Отець Фунес вважає, що католикам і загалом віруючим немає чого боятися – чи це пошуки позаземного життя, чи наукові дослідження в цілому. «Звичайно, ми не боїмося науки, ми не боїмося нових результатів, нових відкриттів», – сказав він.

Директор Ватиканської обсерваторії зазначив, що Церква надзвичайно прихильна до наукових досліджень. «Саме тому Святий Престіл має обсерваторію», – звернув увагу єзуїт-науковець і додав: «Якою б не була правда, ми відкриті для нових результатів, як тільки вони будуть підтверджені науковим співтовариством».

За матеріалами radiovaticana.org

Знайдено унікальний художній фільм, якому рівно 100 років

У Ватиканській фільмотеці знайдено унікальний художній фільм, якому рівно 100 років. Днями «L'Osservatore Romano» розповіла про картину «Війна за незалежність Америки» режисера

Лоуренса Макгіла. Головна героїня фільму французько-американської компанії «Еклер» – абсолютно реальний персонаж. Художній твір, який створено в 1912 році, розповідає про героїзм звичайної жінки в роки громадянської війни у США, яка стала національною легендою. «Сержанта Моллі» або Моллі Пітчер, справжнє ім'я якої – Мері Гейс, знає кожен американець.

Автор статті у ватиканській газеті Клавдія ді Джованні вважає, що саме мис-

тецтво робить із звичайних людей героїв, які з часом стають душею фольклору, формуючи національну свідомість. Прикладом тому – столітній фільм про жінку, яка героїчно вийшла по поле бою, аби допомогти борцям. Коли її чоловік, який теж знаходився там, був поранений, вона сама стала біля гармати і мужньо вистояла до кінця.

У статті йдеться про ще одну цікаву деталь: актриса Дороті Гібсон, яка зіграла роль Моллі, вижила в ка-

тастрофі корабля «Титанік» і стала знаменитою саме після втілення цього збірного образу американської жінки. Таких жінок було дуже багато в роки боротьби за незалежність, але їхні імена і вчинки не ввійшли в історію. Однак завдяки силі впливу кінематографа скромні героїні не були забуті – вони перетворилися в легенду, пише на завершення статті Клавдія ді Джованні.

За матеріалами radiovaticana.org

США: голоси католиків на цих виборах будуть вирішальними

На відміну від попередніх років, більшість католиків підтримають на майбутніх президентських виборах США республіканського кандидата. Така думка колишнього посла США при Апостольському Престолі та колишнього глави Республіканської партії Джима Ніколсона. Він певен, що голоси католиків, які становлять могутній електорат у США, можуть стати вирішальними в боротьбі за президентське крісло.

Джим Ніколсон, який був послом США при Апостольському Престолі у 2001-2005 роках, нагадав, що католиків у США більше, ніж у будь-якій іншій країні світу, і на сьогодні 55,6 млн вірних Католицької Церкви перебувають у віці, який дає право на голосування. Центр прикладних досліджень, застосовуваних в апостольстві (CARA) при університеті Джорджтауна повідомляє, що у так званих «ключових» штатах, де розіграється найважливіша виборча баталія, католики становлять 19% електорату.

73-річний юрист Ніколсон зазначає, що католики не голосують монолітно, і хоча в минулому більшість із них була схильна радше підтримувати демократів, то це становище змінюється. Він підкреслив: церковні лідери посилено закликають людей придивлятися до цінностей, що їх репрезентують кандидати до Білого Дому, аби перевірити – чи вони згодні з католицькими цінностями.

– Ну, а в разі президента, то вони геть не сходяться. Вони просто-таки болісно незгодні, – додає американський

дипломат-пенсіонер, відносячи свою оцінку до виразно антикатолицьких дій адміністрації Барака Обами: вона бо форсує законопроєкти, що порушують свободу совісті, а також – на погляд Католицької Церкви – ламають конституційні гарантії релігійної свободи.

Ніколсон зазначає, що пліч-о-пліч із католиками, які противляться приписам, що нав'язують усім роботодавцям обов'язок оплачувати працівникам ранньоабортівні засоби, стерилізацію та контрацепцію, до опозиції нинішній адміністрації стає щоразу більше протестантів, мусульман та юдеїв.

– Бо тут усім ідеться про свободу релігії, свободу совісті, яка лежить в основі Хартії прав Сполучених Штатів Америки, – додає цей ветеран в'єтнамської війни.

За матеріалами KAI

Найбільшу у світі статую Богородиці побудують у Панамі

500-ліття Панами буде відзначено спорудженням найбільшої у світі статуї Богородиці. Президент цієї країни Рікардо Марті-неллі оголосив, що гігантська споруда постане біля входу в столичний порт. Фігура матиме понад 100 метрів висоти і буде вищою за нью-йоркську Статую Свободи. Виготовлення споруди здійснюватиме приватна фірма, але за

кошти держави.

Існує ще одна причина, через яку вирішено встановити статую Діви Марії: в 2013 році минає пів тисячоліття від заснування на американській землі першої католицької єпархії. 9 вересня 1513 року її встановив там папа Лев X.

Перша каплиця на честь Пресвятої Діви Марії була встановлена на карибському узбережжі в 1510 році

у місті Санта-Марія-ла-Антигуа дель Дар'єн. Відповідно до давньої іконографії, Богородиця, котра є покровителькою Панами, в правій руці тримає квітку, а на лівій – дитячко Ісуса, котрий бавиться пташкою. Біля її ніг на колінах молиться жінка, а ангели тримають над головою Марії корону.

За матеріалами «Католицького Оглядача»

Проведено ізотопний аналіз кісток, які, ймовірно, належать Івану Христителю

Вчені з Оксфордського університету стверджують, що кістки, знайдені на болгарському острові Святий Іван, можуть справді належати Івану Христителю. Повідомлення про це опублікували газета «The Daily Telegraph» та видання «LiveScience».

Дослідники здійснили ізотопний аналіз колагену, що міститься в одній із кісток, а також виділили з них ДНК. Радіовуглецевий аналіз показав, що кістки належали людині, що жила в першому столітті нашої ери. Аналіз ДНК також підтвердив старовину кісток – нуклеїнова кислота має характерні сліди деградації.

Аналіз послідовності ДНК показав, що всі знайдені в саркофазі людські кістки належать одній людині. Збіг послідовностей якщо і не виключає, то робить малоімовірною можливість того, що виділена ДНК походить від

пізнішого забруднення. Крім того, аналіз ДНК ствердив, що людина, якій належать кістки, мала близькосхідне походження.

Саркофаг з кістками, про які йде мова, був виявлений у 2010 році румунськими археологами при розкопках церкви на острові Святий Іван у Чорному морі. Мармурова коробка

довжиною близько 15 сантиметрів була знайдена під вітарем храму. У ній, поряд з людськими кістками, знаходилась певна кількість більш давніх кісток тварин: корови, вівці та коня. Поруч археологи знайшли подібний саркофаг з туфу з іменем Івана Христителя і датою престольного церковного свята.

На підставі цих даних археологи припустили, що кістки, знайдені в мармуровому саркофазі, належать Івану Христителю. За словами вчених, найімовірніше, вони були привезені на острів в якості подарунка з нагоди заснування тут в V-VI століттях монастиря. Вчені підкреслюють, що більш достовірно встановити приналежність біологічного матеріалу неможливо, оскільки не існує зразків, з якими можна було б порівняти знайдені кістки.

Ізраїльський депутат публічно збезчестив Біблію

Депутат кнессету Міхаель бен-Арі («Національна єдність») пошматував Біблію, яку отримав поштою. «Це провокація!» – заявив він.

Як пише газета «Маарів», книги з Новим Заповітом надіслав усім депутатам кнессету Віктор Каліш – генеральний директор компанії, що займається виданням і поширенням текстів духовного змісту. Йдеться про розкішне видання, що включає всі

священні для християн тексти. У листі, прикладеному до посилки, пояснювалося, що «книга проливає світло на тісний зв'язок між християнством та юдаїзмом», а тому, як вважають видавці, може представляти інтерес і для ізраїльських парламентарів.

З обуренням зустріли ініціативу Каліша й інші депутати. Так, Цілі Хотовелі з «Лікуда» зажадала від

спікера кнессету «захистити парламентарів від подібних посилок», – повідомляє KGGJ.

У свою чергу, депутат бен-Арі не став скаржитися, а порадив колегам викинути Біблію у кошик для сміття, що демонстративно і виконав. «Ця книга була і продовжує бути підставою для переслідувань та вбивства євреїв. І місце їй – у смітнику», – пояснив він.

Священик запропонував довічне ув'язнення за аборт

Начальник відділу з роботи з молоддю Петербурзької єпархії Алексей Галкін звернувся до Державної Думи з проханням про внесення поправок до

Кримінального кодексу. Священнослужитель дуже стурбований кількістю щорічних абортів у Росії і запропонував прирівняти штучне переривання вагітності до вбивства людини з обтяжливими обставинами, за яке законом потрібно передбачити довічне ув'язнення. Таке покарання сьогодні передбачено, наприклад, за вбивство вагітних з особливою жорстокістю з мотивів кровної помсти.

Галкін твердить, що ембріони також володіють правом на життя.

– Я пропоную вважати немовля громадянином Російської Федерації безпосередньо з моменту зачаття, – пояснює він. – Норма основ зако-

нодавства Російської Федерації про охорону здоров'я людини, яка дозволяє штучно переривати вагітність за бажанням або медичним висновком, протирічить Конституції Росії.

На думку священнослужителя, кримінальна відповідальність повинна накладатися як на замовника злочину (тобто жінку), так і на виконавця – лікаря. Одночасно священик пропонує окремо обумовити виняток для позаматкової вагітності, яка загрожує життю матері і плоду. Долю ж, наприклад, з'валтованих Галкін залишив на розсуд депутатів.

CNL-NEWS

У Канаді атеїст вимагає припинити читання молитви «Отче наш»

Житель невеличкого містечка Кімберлі в канадській провінції Онтаріо Пітер Фергюссон судиться з місцевими органами влади, вимагаючи припинити читання молитви «Отче наш», яка зазвичай промовляється перед початком засідання місцевої окружної ради. Фергюссон, який є переконаним атеїстом, заявив, що читання молитви перед початком засідання регіональної адміністрації є не лише порушенням його конституційних прав, але й змушує відчувати «страждання, дискримінацію, відчуженість, відторгнення і втрату задоволення від життя», – повідомляє «Religion News Service».

– Моє потерпання від цієї дискримінації, ізоляції та відчуженості підірвали мою здатність насолоджуватися життям, знаходитися в цій демократичній країні і брати участь у муніципальних справах, – сказав він. – Це не має нічого спільного з моїм особистим (атеїстичним) переконанням. Я піклуюся про закон. Я піклуюся про те, що справедливо.

Переконаний атеїст також зажадав компенсації у п'ять тисяч доларів за спричинені йому моральні збитки і проведення судового розгляду за фактом порушення його конституційних прав.

CNL-NEWS

ПЕНСІОНЕР ВРУЧНУ ПЕРЕПИСАВ І ПРОІЛЮСТРУВАВ БІБЛІЮ

78-річний британець Діно Мацолі витратив 10 років свого життя на те, аби переписати всі тексти Біблії, а також зробити 5 тисяч ілюстрацій до Старого і Нового Завіту.

За словами чоловіка, така ідея у нього з'явилася в 2001 році, коли він через депресію, спричинену виходом на пенсію, не зміг виходити з дому і проводив 24 години на добу на самоті у своїй квартирі.

– Спочатку я просто почав робити деякі начерки за сюжетом Святого Письма, – стверджує художник-аматор. – Я довгий час не виходив з кімнати, однак моя ідея мене настільки надихнула, що я вперше за довгий час зважився вийти на вулицю і купити все необхідне для подальшої роботи.

– Я не думав, що батько підійде до цього з усією серйозністю, – признається 36-річний син британця Марко. – Коли робота була закінчена, ми відправили її електронну копію до Риму, а також самому Архiepіскопу Кентерберійському...

Духовний глава Англіканської спільноти особисто відповів на їх лист, а також запропонував випустити книгу в тираж під іменем автора.

– Представники Церкви захопилися моїм вчинком і сказали, що ніколи в житті подібного не бачили, – каже пенсіонер. – Я дуже радий, що стану першою людиною, якій вдалося це зробити. Всі отримані від продажу гроші підуть на благодійність.

За матеріалами «Католицького Оглядача»

ЦЕРКОВНІ ЗЛОДІЇ ВКРАЛИ КЛЮЧІ ВІД ХРАМУ СВВ. ПЕТРА І ПАВЛА У ЛЬВОВІ

Уночі з 22 на 23 вересня невідомі вчинили крадіжку у храмі св. Петра і Павла в центрі Львова – викрали ключі від храму та службових приміщень. Настоятель храму звернувся з заявою до міліції. Як повідомив священнослужитель, тепер у храмі планують замінити усі замки та подбати про його охорону.

КАРДИНАЛ АНДЖЕЛО СОДАНО У КАРАГАНДІ

8 вересня року декан Колегії кардиналів, колишній Держсекретар Ватикану кардинал Анджело Содано відвідав греко-католицький храм у Караганді. Сталося це в рамках його перебування в Казахстані як папського легата на посвяченні нової римо-католицької катедрі в цьому шахтарському місті.

ІНДІЙСЬКІ ХРИСТІЯНИ ВИМАГАЮТЬ ЗАБОРОНИТИ БЛЮЗНІРСЬКІ ФІЛЬМИ

Нещодавно в Індії надійшли в прокат фільми, які викликали обурення християн країни. Один із них – художній фільм під назвою «Отець, Син і Святий Дух» – розповідає про сексуальні пригоди духовенства, піднімає питання гомосексуалізму та абортів. Другий фільм називається «Як ми круті!». У ньому показано священника, який під час урочистої церемонії «вінчає» двох собак.

Організація «Світський католицький форум» звернулася до індійського уряду з вимогою заборонити кінокартини, що висміюють християнську віру. Католики вважають, що з прокату необхідно вилучити фільми, які кидають тінь на християн.

CNL-NEWS

СВЯЩЕНИК ВІДМОВИВСЯ ОХРИСТИТИ ДИТИНУ ЛЕСБІЙОК

Жінки принесли дитину до католицького храму в дієцезії Гертогенбос, аби священик уділив їй таїнство Хрищення, проте через гріховний зв'язок опікунок дитини голландський священик відмовився її охристити.

– Кожен такий випадок священники повинні розглядати окремо, зважити на інтереси дитини та поміркувати, чи буде ця дитина вихована по-католицьки, – так пояснили вчинок настоятеля у дієцезії.

І все ж дитина лесбійської пари таки була охрищена, але вже в іншому храмі – у місті Ейндговен, що на півдні Нідерландів.

За матеріалами wiara.pl

ФРАНЦИСКАНЦЯ, ЯКИЙ ПЕРЕКЛАВ БІБЛІЮ КИТАЙСЬКОЮ МОВОЮ, БЕАТИФІКУЮТЬ

Францисканський місіонер, який очолював роботу над першим повним перекладом Біблії в одному томі китайською мовою, найближчим часом буде причислений до лику блаженних у своїй рідній Сіцилії.

Отець Габріеле Марія Аллегра народився у 1907 році; у віці 11 років вступив до францисканської семінарії, був висвячений на священника. У 1930 році виїхав у складі місії до Китаю, в 1945 році заснував у Пекіні «Studium Biblicum Franciscanum» («Францисканські біблійні дослідження») – Інститут біблійних наук та археології, а три роки по тому вирушив до Гонконгу, де й помер у 1976 році.

За матеріалами Католицького медіа-центру

СВЯЩЕННА КОНГРЕГАЦІЯ У СПРАВАХ ВІРОВЧЕННЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО МАСОНСЬКІ ТОВАРИСТВА

Нас запитували, чи є якась зміна в рішенні Церкви стосовно масонських товариств, оскільки новий Кодекс Канонічного Права, на відміну від попереднього, не згадує про них виразно.

Дана Священна Конгрегація відповідає, що така обставина виникла відповідно до редакційних критеріїв, якими керувалися також і у випадку інших товариств, що їх так само не згадали, оскільки вони охоплені ширшими категоріями.

Таким чином, негативне судження Церкви стосовно масонських товариств залишається незмінним, оскільки їхні принципи завжди вважалися несумісними з вченням Церкви, а, отже, членство в них залишається заборонено. Вірні, які належать до масонських товариств, перебувають у стані важкого гріха і не мають права приймати Пресвяту Євхаристію.

Судження про природу масонських товариств, яке би включало в себе відкликання попередніх рішень, не належать до компетенції місцевих церковних авторитетів, і це узгоджується з Декларацією даної Священної Конгрегації, виданої 17 лютого 1981 року (пор.: AAS 73 1981. – С. 240-241. Англomовне видання «L'Osservatore Romano», 9 березня 1981 року).

На авдієнції, яку було надано нижчепідписаному Кардиналові Префектові, Вселенський Архієрей Іван Павло II potwierдив цю Декларацію, прийняту на черговому засіданні даної Священної Конгрегації, та наказав її опублікувати.

Рим, від офісу Священної Конгрегації у справах віровчення, 26 листопада 1983 року.

Йозеф Кардинал Рацінгер, Префект
+ Жером Амер, О.Р. (домініканець), Титулярний Архієпископ Лоріуму, Секретар

Адреса англomовного тексту:

http://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_con_cfaith_doc_19831126_declaration-masonic_en.html

З англійської переклав Петро ГУСАК

ПОЛЬСЬКІ СВЯЩЕНИКИ ВИПУСТИЛИ ЖУРНАЛ ПРО СПОСОБИ ВИГНАННЯ БІСІВ

Деякі польські священники об'єдналися для випуску першого в світі журналу про вигнання бісів. Журнал «Egzorcysta» виходитиме щомісячно накладом в 15 тисяч екземплярів. Перший номер був випущений на 62 сторінках. Серед матеріалів пілотного випуску: «Нью Ейдж – духовний пілосос» і «Сатана реальний». Вартість журналу складає 10 злотих (2,34 євро).

Як пояснив агенції АФР член Міжнародної ради Католицької Церкви з екзорцизму й один із творців журналу о. Александер Посацкі, кількість екзорцистів у Польщі збільшилася у зв'язку з розвитком капіталізму за останніх 15 років до більш ніж 120 осіб. Сам екзорцизм при цьому стає все більш популярним – в одній лише Варшаві люди записуються до них на прийом більш ніж за три місяці.

Отець Посацкі пояснив, що творці журналу користуються збіркою молитов із вигнання бісів, схваленим Папою Іваном Павлом II. Він додав, що священники, які виганяють бісів, працюють у співпраці з психологами, аби ті відрізняли випадки розумового божевілля від одержимості.

Крім цього, у 2011 році телеканал «Discovery» показав документальний фільм про екзорцистів «The Exorcist Files», над роботою з яким, як стверджували автори, їм допомагав Ватикан. Проте представники Святого престолу спростували цю інформацію.

ПУТІН ДОЗВОЛИВ СВЯЩЕНИКАМ НЕ СЛУЖИТИ В АРМІЇ

Президент РФ Володимир Путін підписав указ «Про надання священнослужителям права на здобуття відтермінування від призову на військову службу». Згідно з текстом офіційного документа, священнослужителям може бути надане відтермінування від служби в армії, але лише у випадку, коли про це попросить релігійна організація. Проте в рік видаватиметься не більше 150 відтермінувань.

При цьому священнослужитель повинен володіти духовним саном і обіймати посаду в релігійній організації або посаду помічника командира з роботи з віруючими військовослужбовцями (на час виконання обов'язків на вказаній посаді).

Відтермінування почнуть видавати з 1 жовтня 2012 року за умови, що священнослужителі відбули спеціальну підготовку.

Джерело: УНН

На інтернет-сторінці агенції «Zenit» розміщено огляд авторства о. Джона Флінна, ЛС, присвячений книжці канадського католика-конвертита на захист католицизму.

Стійкий «антикатолицизм» – це, можливо, одне з останніх упереджень, вельми поширених у сучасному «цивілізованому суспільстві», але канадський письменник і журналіст Майкл Корен не збирається з цим миритися. Нещодавно у видавництві МакКлелланда і Стюарта вийшла друком його книжка під назвою «Чому католики праві?» У ній розглянуто найпоширеніші звинувачення на адресу Католицької Церкви.

Корен народився у невірній сім'ї, його батько був єврей. Майкл свідомо повернувся на католицизм у віці 20 з лишком років. Його єврейське походження допомагало йому робити кар'єру, а ось повернення на католицизм коштувало йому двох місць праці та відмови у співпраці з боку численних ЗМІ. Про це Майкл Корен сам написав у вступі. А почав він свою книжку з теми, про яку, за його власними словами, і не хотів, і не повинен був писати: з «педофільського скандалу», в який виявилось вплетане католицьке духовенство.

Корен визнав, що своїми діями ці люди завдали величезної шкоди душам багатьох людей, але разом з тим відзначив, що чимала частина критики на адресу католицького кліру була безпідставною. Такі зловживання зовсім не специфічні для католицизму. Критики, які намагаються вивести випадки сексуальних зловживань з учення, проповіданого Католицькою Церквою, або зі способу життя її духовенства, не враховують того факту, що схожі явища стаються і в інших Церквах та релігіях, до того ж – у значно більшому масштабі. А внаслідок уроків, винесених із цього скандалу, Католицька Церква нині перетворилася на одне із найбезпечніших місць для молодих людей. Отже, «сексуальний скандал», у який були втягнуті католицькі клірики, може дати привід для засудження окремих людей, але не Церкви як такої, – підсумовує автор.

У другому розділі свого твору Майкл Корен розглядає такі питання, як хрестові походи та інквізиція. Так, у цих сферах Церква не завжди діяла найкращим чином; однак як на ті часи, то вона діяла достатньо етично і в принципі була силою добра, – стверджує автор. Роздумуючи про хрестові походи, він насамперед відзначає те, що Свята Земля колись була повністю християнською територією, а вже потім її завоювали мусульмани. Хрестові походи зовсім не були вираженням імперіалістичних і колоніалістських прагнень; вони не затівалися заради експлуатації та пограбувань. Навпаки, чимало шляхетних родин зубожіли, споряджаючи в хрестові походи своїх батьків та синів разом з їхнім почтом. Сучасні наукові дослідження спростовують також і ту думку, що більшість учасників хрестових походів були вихідцями з бідних сімей, які вирушали на війну заради наживи. Насправді хрестоносці були «вершками» середньовічного «благородного суспільства».

На завойованих хрестоносцями територіях мусульманське населення могло продовжувати нормальне життя. Навіть серйозних спроб повернути їх у християнство не затівалося. Так, хрестові походи не були великим

Чому католики праві?

досягненням історії християнства, але, водночас, не варто робити з них карикатуру, за яку Заходові доводиться постійно кається і в якій знаходить своє виправдання параноїя ісламських радикалістів, – підсумовує Корен.

Переходячи до питання інквізиції, він відзначає, що початкова мета цієї інституції – боротися з помилками у вірі та ересями, сприяти поверненню в лоно Церкви людей, які потрапили під згубний вплив. Під час інквізиторських розслідувань, бувало, використовувалися катування, але їх виконавцями були виключно світські власті. Потрібно також взяти до уваги, що в трибуналах інквізиції катування застосовувалися не більше, а менше, ніж у світських судах тих часів. Найбільше критичних нарікань викликає іспанська інквізиція. Принагідно Корен ставить питання, чому від уваги «прогресивної громадськості» постійно вислизає геноцид, влаштований католиком в Англії за Генріха VIII та Єлизавети I, так само як і катування, застосовувані щодо них. Що ж стосується іспанської інквізиції, то римські папи спершу її підтримували, але вона дуже швидко перетворилася виключно на виконавчо-каральний орган іспанської монархії. Справа полягала в тому, що після остаточного розгрому мусульманських халіфатів на Піренейському півострові Іспанія отримала у спадок чимало ісламського та єврейського населення. Багато мусульман і юдеїв наворачилися на католицизм. Там були і щирі навернення, але не бракувало й таких, кого приваблювали виключно економічні та політичні вигоди. Ось інквізиція і зайнялася з'ясуванням підстав навернення. При цьому, звісно, виникали зловживання. Іспанія не була ідеальним суспільством, зате цій країні вдалось уникнути кривавої громадянської війни на релігійному тлі, подібно до тих, які потрясли інші європейські країни в епоху Реформації. Взагалі тема іспанської інквізиції не привертала до себе особливої уваги аж до середини XIX століття, коли антиклерикальні автори реанімували її, щоб використати у своїй кампанії проти Католицької Церкви, – пише Корен.

Ще одна улюблена тема для критиків Церкви – її багатство. «Адже Церква просто купається в грошах у той час, як півсвіту голодує», – цитує антиклерикалів Майкл Корен. Так, багато безцінних творів мистецтва зберігається у Ватиканських музеях (між іншим, відкритих для широкої публіки). Церква збирала ці твори упродовж цілих століть і нині береже їх як дорогоцінний спадок усього людства. То що, хіба потрібно ці скарби продавати, а отримані кошти розподілити між потребуючими? – запитує автор. Але така акція мала б одноразовий характер і становила б необхідний серйозно виправдану б, а ось людство позбулось би свого великого художнього спадку, яке осіло б у приватних колекціях, переважно закритих для відвідувачів. А хіба Католицька Церква не буде лікарень, шкіл, притулків і домів престарілих, хіба не утримує чимало

інших подібних закладів? – відзначає Корен. Хіба не проводить ця Церква величезної харитативної роботи в усіх регіонах земної кулі?

Є у книжці Майкла Корена й розділ, присвячений сучасній позиції Католицької Церкви стосовно біоетики та сексуальності, через що вона постійно перебуває під вогнем критики. Абсолютна заборона Церкви на аборт і контрацепцію відповідає моральним цінностям, основоположним правам людини та підтверджується сучасними науковими дослідженнями. Ембріон – це окрема людська істота з моменту зачаття, і, як такий, він має право на життя. А деякі світські ЗМІ зображають активістів пролайфу, борців за права ненароджених, як крайніх фанатиків. Сучасне суспільство вважає себе дуже прогресивним і терпимим, а, між тим, воно відмовляє у праві на життя інвалідам у материнських утробах і навіть уже народженим інвалідам, допускаючи для них евтаназію. Що ж стосується заперечень Церкви проти використання ембріональних стовбурових клітин (через що противники звинувачують її у заваді науковому прогресові у сфері лікування тяжких захворювань), то ефективність саме такого лікування ніким і нічим на сьогодні не доведена. Зате доведено ефективність лікування стовбуровими клітинами дорослих людей, проти використання яких Католицька Церква не заперечує.

ЗМІ розгорнули кампанію дискредитації Католицької Церкви та Венедикта XVI особисто за їхнє негативне ставлення до використання презервативів у контексті спроб упоратися з ширенням епідемії СНІДу. Але й це звинувачення несправедливе, вважає Корен. Церква ще кілька десятиріч тому попереджала, що доступність для суспільства презервативів та інших протизачаткових засобів матиме якнайгірші наслідки. Й хіба так не сталося? Всюди, де контрацептиви отримали «зелене світло», разом із цим зафіксовано зростання захворювань, що передаються статевим шляхом, зростання кількості абортів, розлучень, сімейних конфліктів. Сексуальні стосунки розглядаються нині як простий фізіологічний акт, а не як вираження любові двох осіб. Що ж до Африки, де загроза поширення СНІДу найбільш відчутна, то програми з пропаганди презервативів тут були проваджені нецерковними організаціями й епідемію не зупинили. А ось програми, базовані на подружній вірності та стриманості, довели свою ефективність.

Майкл Корен піднімає у своїй книжці ще й багато інших аспектів діяльності Католицької Церкви, які стають об'єктами необґрунтованих нападок, часто обумовлених простим невіглаством та некомпетентністю. Ця книжка буде вельми корисна тим «сучасним апологетам», хто щиро прагне захистити свою Церкву від атак, що повторюються.

Анастасія-Марта Цегельська

19 липня 2012 року відійшла у вічність прийнявши Святі Тайни, Анастасія-Марта Цегельська – дружина ісповідника віри отця Артемія Цегельського.

Народилася 24 березня 1920 року в родині старшого радника Краєвого суду в м. Золочеві Атаназія Скобельського та Анни з дому Бачинської. Навчалася в «Рідній школі», приватній українській гімназії та філії

Львівського музичного інституту ім. Лисенка. Шлюб з Артемієм Цегельським взяла 2 березня 1940 року в соборі св. Юра.

1941-й рік став роком священничих свячень її чоловіка, які той прийняв з рук митрополита Андрея, й особливого благословення для молодої дружини, яке стало джерелом сили віри, надії і витримки в особливо важких обставинах.

Після арешту чоловіка в 1947 році дружина священника залишилася з трьома маленькими дітьми без засобів для існування. Невдовзі й вона, арештована, після катувань в тюрмі на Лонцького, була виселена в 1950 році з дітьми та матір'ю на Сибір.

Відбувши термін у таборах Воркути-Печори, о. Артемія знаходить свою сім'ю в сибірських лісах. Разом пережили всі важкі роки заслання і повернулися в 1956 році в Україну. Господь благословив родину о. Артемія і Марти за дотриману вірність Апостольському Престолові багатьма щедрими ласками.

Анастасія-Марта Цегельська була турботливою Мамою, Бабусею і Прабабусею, «шляхетною галицькою панею», як називали її лікарі в лікарні, вірною дружиною катакомбного священика. Патріотично віддана українській ідеї, вона була хранителькою галицької культури виховання дітей в інтелігентських родинях, мудро і толерантно відкрита до всіх народів і понад усе –

залюблена в рідну культуру. Після виходу Церкви з підпілля стала цінним свідком життя Церкви в умовах тоталітаризму. Неодноразові свідчення, записи спогадів ставали безцінними живими документами, які відкривали для світу правду про злочини комунізму. До кінця зберегла світлість розуму, прекрасну пам'ять, вміння бачити історичні зміни в перспективі часу.

Інститут історії Церкви УКУ, зокрема, о. др. Борис Гудзяк, часто запрошували пані Марту для зустрічей з представниками найвищої державної і церковної влади. Була частим гостем на з'їздах молодих дружин священників, передаючи їм силу і мужність, милосердя і відданість, які необхідно плекати в собі для місії апостольського служіння.

Господь подарував їй відхід праведника. Полагавши всі земні справи, попрощавшись з дітьми і родиною, простивши усім і прийнявши Святі Тайни з рук улюбленого сповідника о. Севастьяна, залишила заповіт – замість квітів на могилу скласти жертву на операцію для бідної дитини.

За свою активну участь у житті Церкви одержала благословення від папи Івана Павла II і папи Венедикта XVI, була відзначена Львівським Архiepіскопом і Митрополитом Ігорем Возняком грамотою до 20-річчя виходу Церкви з підпілля. Нехай же вічною буде її пам'ять і Господнє благословення!

Марта Цегельська (з дому Скобельська) народилася 24 березня 1920 року в місті Золочеві. Виховувалась у релігійній родині. Закінчила гімназію у Золочеві. Вчилася гри на фортеп'яно на заочному відділенні Львівського музичного інституту.

2 березня 1940 року вийшла заміж за Артемія Цегельського (єднала їх любов до музики – він викладав

музику в Золочеві, де навчалась пані Марта; там вони і познайомились).

Отець Артемії закінчив Львівську Богословську Академію і, крім того, навчався у Вищому музичному інституті ім. М.Лисенка гри на скрипці. В часі студій в Духовній Академії написав працю «Музичне життя в Духовній Академії у Львові». Був висвячений на священника митрополитом Андреем в 1941 році.

Протягом 1941-1945 років родина мешкає у Стрию, де о. Артемії працює співробітником в одному з храмів. У 1945 році вони переїжджають до Львова. Отець викладає музику в ЛБА і служить в каплиці на Замарстинові.

У 1946 році отця Артемія арештовують за відмову підписати православ'я. Під слідством на Лонцького його тримали цілий рік. У родині на той час було вже троє дітей. Пані Марта носила передачі мужеві, залишаючи дітей на свою маму. Через рік чоловіка перевели до Золочівської тюрми. Кілька разів возила пані Марта передачі й до Золочева, але в побаченні з чоловіком відмовляли. ОСО засудило отця Артемія Цегельського на 5 років таборів. Етапом його вислали у Воркутинські табори.

Їмось, залишившись із дітьми, не могла дістати праці за фахом. Щоб мати за що жити, розпродувала все, що було вдома, слала посылки на Воркуту. Матеріально було дуже важко. Навчилася шити спідниці, які реалізовувала. «Стояла цілими днями, аж ноги пухли, на тій барахолці і продавала спідниці. Щаслива була, що вже можу дітям на хліб і чоловікові щось послати».

У 1950 році її несподівано арештовують і без суду тримають та допитують на Лонцького, підозрюючи у зв'язках з ОУН. Під час перебування пані Марти на Лонцького її матір та трьох дітей (синови було тоді 7 років, дівчатка мали 5 та 2,5 роки) забирають на пересильний пункт на Замарстинові. «Твоя мама померла, вже в землі. Діти – по дитдомах»... – ламав її слідчий.

Серцевий приступ врятував пані Марту. Лежь живи, її відсилають на пересильний пункт, де вже була мама і діти. А далі – ешелон: разом з іншими родинами їх вивозять на Сибір.

На заслання перебували в Томській області (Кривошиїнський район, пос. Красний Яр). Пані Марти доводилось працювати в лісі з сокирою і пилою. Сюди до них після закінчення терміну приїхав і отець Артемії. Тут, на Сибірі, народився також їх синочок – четверта дитина.

Тепер у помешканні крадь-

кома служилась св. Літургія для родини та кількох виселенців. Серед них був монах Євстахій Смаль, син Новаківського та інші.

Після смерті Сталіна в Україну повернулися не відразу: отримавши дозвіл, ще кілька років працювали музикантами, щоб зібрати гроші на дорогу.

Повернувшись до Львова, пані Марта працювала в магазині, а о. Артемії – в оркестрі оперного театру. Тільки тоді вона вперше розповіла дітям про свій арешт перед вивезенням. Вчила дітей: «Діти, пам'ятайте: навіть ворог вас буде шанувати, коли будете витривалі у своїх поглядах і будете мати своє лице, свою ідентичність», – згадує її донька Леся Крип'якевич.

Важко було дружині – матері чотирьох дітей, пройшовши сибірські поневіряння, погодитись із тим, що чоловік продовжує підпільно працювати священником, наражаючи родину на нові переслідування. Страх за долю дітей та перед арештом чоловіка змушував їмось благодіяти чоловіка про обережність. Найгірше було, коли її викликали в КГБ і, не соромлячись, тиснули та погрожували новим арештом чоловіка.

Їмось перемагала свій страх і себе, намагаючись підтримувати і чоловіка. Бували випадки, що і супроводжувала його на відправу. Виховувала дітей, щоб були вірними Богові й Україні.

У 1985 році отець Артемії Цегельський помирає, не доживши кілька років до Свободи своєї Церкви і Держави. Дуже важко пережила це їмось. Вона зосередилась на вихованні внуків, допомогти дітям. Коли ж прийшов вересень 1989 року, вона раділа, що її діти, продовжуючи справу батька, активно беруть участь у боротьбі за волю. Вона допомагала їм молитвами і ділом.

Коли в 1992 році був створений Інститут історії Церкви, пані Марта радо приходила на зустрічі зі студентами і громадськими організаціями, закордонними журналістами і просто цікавими знати, «як то було». Розповідала про пережите в час підпілля, з трепетом згадувала про одну з найшасливіших миттєвостей у житті – зустріч з митрополитом Андреем Шептицьким та його благословення для неї і чоловіка. Тепер її обов'язком стало – поширювати відомості про пережите в часі переслідування Церкви. Такою активною, оптимістичною, завжди готовою допомогти радою чи ділом вона нам і запам'яталась.

Ірина КОЛОМИЄЦЬ,
Інститут історії Церкви

СВЯЩЕНИК НАМАГАВСЯ ПОЦІЛУВАТИ РУКУ ПУТІНА

Невеликий казус стався під час зустрічі президента Росії Володимира Путіна з монастирським духовенством Спасо-Преображенського Валаамського монастиря: ігумен Мефодій намагався поцілувати президентську руку. Це сталося, коли В.Путін відвідував монастир для засідання Наглядової ради Російського географічного співтовариства, а співробітники монастиря та інші присутні підходили потиснути В.Путіну руку, передає «Ехо Москви». Путін руку забрав і навіть начебто спробував відмахнутися від священнослужителя.

Як пізніше пояснив прес-секретар монастиря Михаїл Шишков, о. Мефодій зробив це на знак визнання народом Македонії великого російського народу, передають РІА «Новості». Він додав, що ігумен є македонцем, а поцілунок руки характерний для східного православ'я: цей жест означає смиренність.

Спроба священника РПЦ лизнути руку «імператору» наочно ілюструє місце Церкви в російській політичній системі, і нам, українцям, до того не було би жодного діла, якби УПЦ МП не була частиною цієї системи.

Апологічну думку прес-секретаря монастиря Шишкова про те, що «поцілунок руки характерний для східного православ'я», і «цей жест означає смиренність», можна справді сприйняти, але це Путін мав би на знак смирення перед Богом поцілувати руку ігумена, а не ігумен – смоктати руку президента.

КАДРОВІ ЗМІНИ ВІД МИТРОПОЛИТА САБОДАНА

20 липня Синод Української Православної Церкви Московського патріархату під головуванням Митрополита Київського і всієї України Володимира прийняв низку кадрових рішень. Так, доволі несподівано з львівської кафедри усунуто відомого українофоба (хоча й обережного) архієпископа Августина – він буде вікарним у Києві. На його місце призначено молодого єпископа Філарета.

Розділено на дві частини Одеську єпархію – розсаджик антиукраїнства від митрополита Агафангела, відвертого прибічника Путіна і «Русского міра». Хоча на другу єпархію і призначають ще одного росіянина, але сам поділ обнадіює.

Незрозумілою є поки що причина усунення луганського митрополита Йоанікія. Проте цікаво, що до Луганська «заслано» архієпископа Митрофана, який, будучи керуючим справами УПЦ МП від час хвороби митрополита Володимира (Сабодана), пішов на поводу в заколотників Агафангела та іже з ним.

Також ухвалено рішення про висвячення нових єпископів. І це обнадіює – не тільки через їхні українські прізвища, але й тому, що молоді архиєреї виростили в незалежній Україні і над ними не тяжіє такий важкий тягар як КГБ-ФСБ, тож у критичній ситуації більшість із них, маємо надію, будуть поводитися вже як громадяни України.

Звертає на себе увагу, що цього разу кадрові зміни були проведені оперативніше, бо архиєреї, котрий «зливає» інформацію відвертому агенту Москви – т.зв. прес-секретареві УПЦ МП Васілію Анісімову, цього разу був усунутий від такої розкоші. Тому й не було походів «хоругвеносцев», московських «стенаний» Кіріла Фролова, якому за президентства В.Ющенка СБУ заборонила в'їзд в Україну, не було грізних окриків із Москви.

Василь ЧЕПУРНИЙ, «Сіверщина»

Глава УГКЦ: Купуючи-продаючи голоси, продають нашу Батьківщину та майбутнє

«Сам факт, що хтось купує голоси, і хтось їх готовий продати – кричущий факт корупції. У корупції завжди є два учасники. Можливо, саме тому корупція найбільше проявляється під час виборів.»

З Головою Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішим Святославом (Шевчуком) ми зустрілися в резиденції під Києвом, де він мешкає разом з Архиепископом Блаженнішим Любомиром (Гузарем) та секретарем Синоду владикою Богданом (Дзюрахом). 12-та година дня. Глава Церкви без хвилини запізнення спускається з другого поверху. Люб'язно вітається, розповідає декілька жартівливих історій, після чого приступаємо до інтерв'ю.

– УГКЦ та багато громадських організацій і взагалі велика частина України закликали Януковича не підписувати закон про мови. Він усе-таки підписав його. Чому, на Вашу думку, пан президент не прислухався до таких закликів?

– Гадаю, висновки ми зробимо з перспективи якогось часу. І всі складові цього процесу стануть явними. Зі свого боку я би хотів висловити кілька моментів, які викликають прикрість.

Справді, більшість членів Всеукраїнської Ради Церков підписали звернення, в якому просили президента не підписувати цей закон, бо, на нашу думку, це не принесе українському суспільству нічого доброго. Що ми сьогодні й бачимо. Чому президент нас не послухав, ми не знаємо. Але те, що до нашого голосу не прислухалися – це факт.

Усе-таки питання мови експлуатується з політичною метою і саме в передвиборчий час. На мою думку, цим питанням штучно відвертається увага людей від справді важливої теми – передвиборчої кампанії. Ми б мали серйозно приглянутися, хто є ті особи, які є сьогодні кандидатами в депутати. Ми мали б дискутувати не над мовним законом, а над програмами різних політичних партій, які хочуть отримати мандат від народу. На жаль, сьогодні про програми партій навіть не йдеться. Більше того, навіть нелегко знайти програму тої чи іншої партії в інтернеті. Не кажу вже про те, аби ті програми були під пильним оком громадської думки: таким чином потім можна було б перевірити, як депутати виконують програму, з якою вони приходять до людей.

Де-факто до людей прийшли з мовним законом, а не з програмою. Тобто бачиться неозброєним оком дуже дивна технологія, яка застосовується для того, щоби просто відволікти увагу виборців.

Коли порушується питання мови, це напряму стосується поваги до людської гідності, бо мова – це дуже делікатний момент ідентичності людської особи. І коли цю мову так безсоромно експлуатується в передвиборчий час, то це, гадаю, є зневагою до самого виборця, до якого кандидати в депутати повинні вийти зі своїми про-

грамами.

– Для вас особисто російська є якою мовою? Ви коли-небудь послуговуєтеся нею?

– Для мене російська мова є однією з мов, яку культурна людина повинна знати, зокрема, коли живе в Україні. Пригадую, я почав вивчати російську мову з другого класу. Я ніколи не послуговувався нею в побуті, але завжди використовував для знайомства з різними російськими філософами, класиками літератури, тобто аби дійти до багатства російського народу. Крім цього, ми російською послуговувалися в армії.

Сьогодні, на мою думку, російська мова вживається в Україні для того, аби до певної міри впровадити і українську мову, і українську культуру, і Україну як таку в процес глобалізації, тобто асиміляції. Ми бачимо, як активізуються ідеологічні міфи колишнього Радянського Союзу, де російська мова була використана як інструмент для масифікації народів Радянського Союзу, аби перетворити їх, як казав мій дідусь, на вінігрет під назвою «радянський народ». Нині ми бачимо, що ця ідеологічна схема запускається в Україні, аби втягнути країну в ширшу програму формування простору дивного Євразійського простору.

– Чому ви називаєте Євразійський простір «дивним»?

– Бо ніхто до кінця не пояснив, що це таке, у чому він полягає.

Сьогодні я дуже часто говорю про «український світ». Намагаюся запросити наших інтелектуалів вийти в інші схеми мислення, узагалі бачення сучасного українства як такого. Бо дуже багато є вузьких рамок минулого, якими ми оперуємо. А вони для сучасної людини часто є порожніми темами, які треба наповнити чимось новим і сучасним. На мою думку, сьогодні говорити про український світ – дуже успішно і доречно.

Розвиваючи цю ідею, я хотів би засигналізувати три складових українського світу. Я можу помилятися, але хотів би, щоби в суспільстві розвинулася якась дискусія з приводу цього.

Перше. Дуже часто нас, Україну, українську культуру хочуть представити, як лише частину якогось більшого цілого. Таким чином нам відмовляють у самобутності. Насправді наша українська культура є цілісна сама в собі.

Нам дуже болить, коли нас називають «малоросами», а нашу землю – «малоросійською». І тут спостерігаємо дуже цікаве викривлення понять. Наприклад, саме мислення «Великоросія», «Малоросія» – це калька з грецької термінології. Але в

грецькому контексті воно мало протилежне значення. Велика Греція – це були грецькі колонії, а Мала Греція – це був центр культури, джерело того всього, що греки виносили по своїх колоніях. Таким чином, коли хтось говорить про «Малоросію», ми повинні наповнити це поняття цілком іншим змістом. Тобто це є корінь всього того, що пішло по «Великоросії», тих окраїнах, які вважають себе дотичними до культури Київської Русі. Тож ми маємо потужний самобутній корінь, який нікому не вдалося зрубати. І він є, розвивається. Тому коли хтось хоче нас втягнути в «Руський мір» – відмовляємо нам у самобутності. А коли ми говоритимемо про «Український світ», то говоритимемо про цілісність своєї власної культури, мови, світогляду.

Друге – асиміляція. Ця річ, як на мене, є дуже важливою і цікавою. Ми свого часу говорили про асиміляцію як певну небезпеку для українців, які живуть поза межами України. Проте наші громади завжди намагалися протистояти цій асиміляції і не дати розчинитися в «морі» тої чи іншої країни. І завжди українська церква була берегинею від тої асиміляції.

Проте сьогодні асиміляція існує і на рідних землях. Вона знана під назвою «русифікація». Це – певний феномен, який не можна упускати з виду, оскільки для українства є реальна загроза зникнення. І тут наша Греко-Католицька Церква, на мою думку, повинна зіграти свою роль. Бо жодна з конфесій не має такої мережі, яка б поєднувала діаспору з українцями, які живуть в Україні.

Багато років саме наша Церква була єдиним мостиком для багатьох осередків українців, які живуть за кордоном. Скажімо, Бразилія. Там багато років не було нових хвиль еміграції, але завдяки нашій Церкві ця громада зберегла свою мову, культуру, які починаються зі способу

Раніше ми думали, що коли в нас будуть кордони, то це буде перешкодою для впливу на нас тої чи іншої країни. Але кордони є відносними, політика влади, навіть незалежної, буває різною. Тому ми повинні вибудувати стратегію, як протистояти асиміляції у своєму власному домі.

Третя річ. Ми бачимо, що неможливо зберегти самобутність нашого українського світу лише закриваючись у собі. У сучасному світі цього можна досягти, лише будучи відкритими, адже відкритість – один зі способів зберегти те, що ми маємо.

Я багато разів бачив, як поважають нашу культуру ті, хто не є вихідцями з України. Наприклад, в Аргентині при кожній парафії ми маємо танцювальні колективи, і там танцюють далеко не тільки парафіяни наших громад.

Часто комусь вигідно представляти українців як агресивних, закритих у собі, представників українського гетто, які абсолютно нездатні з кимось діалогувати без того, щоб на нього не нападати. Але це абсолютно не відповідає психології того самого українця.

– Коли патріарх Кирило буде «Руський мір», то за ним стоїть вся російська влада. А хто стоїть за вами? Чи заради цього дружитимете з владою?

– Якось так ставалося в історії нашої Церкви, що ми ніколи не розраховували на стовідсоткову допомогу когось, а робили своїми силами те, що було нам під силу.

Коли мова йде про «Руський мір», то це не є церковний проект. Це – державний проект, а Церква використовується в ролі ідеолога, пропагандиста, аби, найперше, відновити чи реставрувати Радянський Союз, що є утопією.

А проявляється це в дуже цікавий спосіб. Наприклад, Росія

життя в українських колоніях і закінчуються будівництвом храмів у джунглях у бойківському, гуцульському стилях.

фінансує при посольствах за кордоном створення громад з росіян, білоросів та українців. Ці громади виступають паралель-

но ідентичним громадам, скажімо, українським. І коли потрібно представляти в тій чи іншій державі українську культуру, український народ, то виявляється, що справжня українська громада не має ексклюзивного права представляти Україну, бо є ще якісь, які теж беруться говорити від імені українського народу. І не важливо, що там розмовляють російською.

Звісно, Росія дуже добре фінансує ці громади. Натомість українська влада свої громади навіть не може забезпечити підручниками з української мови. Я був раз присутній при такій розмові, коли голова української «Просвіти» просив посла України в отриманні підручників з української мови. Посол просив вибачення, казав, що вони навіть випсані, але стоять на складі в якомусь порту, бо нема коштів, аби їх доставити. Я вже не кажу про ширші можливості для популяризації українського світу.

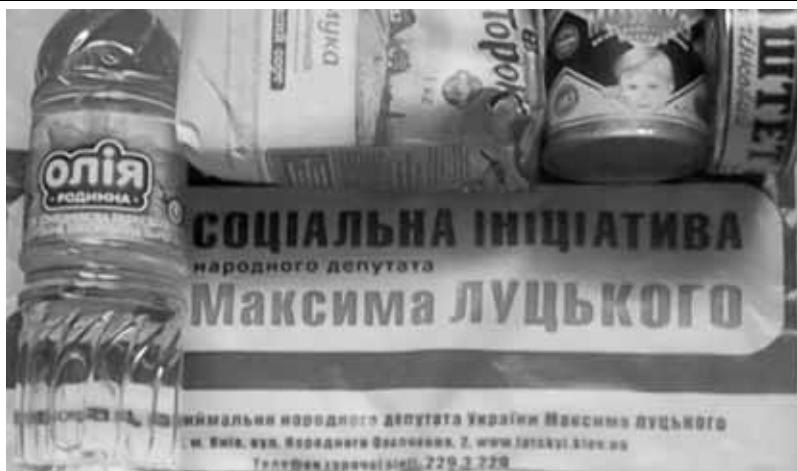
– Блаженніший, Московський патріархат «зацementsувався» на місці Десятинної церкви. Як ви ставитесь до цього?

– Нам шкода, що де-факто, попри всі правила і закони, одна конфесія приватизовує собі якусь частину історії Київської Русі як такої, а, зокрема, пам'ятку тих часів – Десятинну церкву. Вона є дуже важливою пам'яткою для всіх Церков, які сьогодні є Церквами Володимирівського хрищення. Тому, як на мене, якби навіть пам'ятка відійшла до однієї конфесії, вона б мала бути відкрита для всіх. Проте ми вже зараз бачимо, що відкритості на місці Десятинної церкви не буде.

Свого часу ми дуже багато разів говорили, що, зокрема, в Києві, з боку влади мусить бути симетричне ставлення до всіх Церков Володимирівського хрищення. Ми є канонічною Церквою. Московський патріархат отримав частину того спадку, Київський патріархат – також, і лише Українська Греко-Католицька Церква в Києві поки що не має своєї спадщини київського християнства.

Повертаючись до Десятинної церкви... Тут треба вимагати, аби були дотримані норми закону.

– А як ви збираєтесь протидіяти? Московському патріархату властиво по-

водитися, м'яко кажучи, прямолінійно, наприклад, спершу побудувати храм, а потім його узаконювати. Чому б вам так не робити?

– Гадаю, питання протидії виходить поза рамки конфесійної діяльності. Від конфесій такої протидії годі домогатися. Ми можемо висловити своє ставлення, своє розуміння щодо тих чи інших процесів, але протидіяти – це не наша функція.

– А як би Ви сформулювали своє ставлення до РПЦ?

– Це – наші сусіди... У нашій історії, у нашому сьогодні є складні моменти... Було б дуже добре, аби ми бодай навчилися бути добрими сусідами. Про це вже не раз говорив мій попередник Блаженніший Любомир.

– Нещодавно патріарх Кирило був у Польщі з офіційним візитом, який був сприйнятий неоднозначно... Навіщо, на вашу думку, він їздив до Польщі?

– Сам жест і послання, яке було дане суспільству як російському, так і польському, були неоднозначно позитивними, оскільки це було послання все-таки примирення як такого. Той жест, очевидно, є лише початком процесу, який би мав на меті оздоровити рани, які були в історії тих двох народів.

У Польщі багато хто цей жест порівняли з жестом, який був здійснений у 56-му році між польським та німецьким єпископатами, що призвело до оздоровлення в багатьох речах між польським та німецькими народами після Другої світової війни. Тож якщо цей візит був щирим, він обов'язково матиме плоди.

Я вже казав, що нам би дуже хотілося, аби щось подібне відбулося і в Україні. Сам факт, що дійовою особою цього жесту виступив патріарх Кирил, ба-

гато значить. Це показує, що він усе-таки говорить від імені російського народу. Це означає сигнал для російської Церкви, для середовища, яке він представляє.

Для нашої Церкви є досить цікавим те, що досі патріарх Кирил, коли йшлося про помісні Церкви Вселенської (Католицької) Церкви, вів зустрічі лише на рівні Апостольської столиці. Було лише спілкування на рівні двох глав Церков – Святішого Отця і патріарха Московського. А тут патріарх Кирил уперше зустрівся з главою локальної Церкви.

Для нас це важливо, бо щоразу, коли ми заявляли, що главі УГКЦ треба вести пряму діалог з Московським патріархатом, нам казали, що для МП це не є рівень. Тому дуже часто мова йшла між Апостольською столицею і РПЦ про нас, але без нас. Для нас це важливо, бо ми все-таки є суб'єктом міжнародного права, суб'єктом дипломатичних відносин, а не об'єктом якихось домовленостей.

– Як би Ви охарактеризували виборчий процес в Україні? Українців знову обдурять?

– Мені важко відповісти на всі аспекти такого питання. Скажу про кілька складових.

Перше – наші виборці дове-

чення «дешеві виборці». Мені подумалося – це як треба зневажати тих виборців, щоби про них так говорити.

Купуючи-продаючи голоси – так продають нашу Батьківщину, наше майбутнє.

Третя річ – у нашому громадянському суспільстві десь є відсутня протидія злому. Мені прикро про це казати, але це факт. В Україні існує факт вибіркової справедливості.

Знову ж таки, недавно від простого громадянина почув таке: «А навіщо мені справедливий суд, якщо він вирішить справу не на мою користь?» У мене тоді виникло питання: а чи ми самі хочемо тієї справедливості?

Ми вимагаємо від влади чесних виборів. Справедливо. Але ми в жодному разі не можемо

доміші від тих, хто хоче ними маніпулювати.

Наша Церква постановила на Синоді заборонити священикам агітацію. Якщо він це робитиме, то підпаде під дисциплінарні стягнення.

– Часто ті ж греко-католицькі священики на місцях публічно вихваляють владу. Хіба це не агітація?

– Звичайно! Тому я сказав був у Коломиї, що священик не має права вихвалити нікого, крім Бога. Так, ми мусимо поважати владу, але це не означає, що треба погоджуватися з її діями. І вибори – саме той момент, коли ми можемо дати оцінку діям влади.

– Як ви особисто робите свій вибір?

знімати тут з себе відповідальності.

– Багато вже говорилось про те, що священики повинні бути поза політикою і не агітувати за ту чи іншу політичну силу. Але священики покликані розрізняти добро і зло... То навіщо їм усуватися від політичних процесів?

– Тут є кілька моральних

– Намагаюся не бути легковірним. Намагаюся не дивитися на другорядні речі. Пробую аналізувати: та чи інша політична сила здатна щось змінити в країні, чи ні. Тому мені б хотілося побачити програми тих партій, аби до кінця зробити свій вибір. І мені, як рядовому виборцю, це не є легко сьогодні.

– 25 серпня минув екватор президентства Януковича. Коли він ішов у президенти, то обіцяв «покращення життя вже сьогодні». Ви особисто відчули оте «покращення»?

– Чесно кажучи, ні. Напевне, це було лише передвиборче гасло.

Я пригадую такий випадок. Після Помаранчевої революції до Блаженнішого Любомира у Львові прийшов один посадовець і почав вихвалитися, як вони боротимуться з корупцією – от за рік-два корупції вже не буде. Блаженніший вислухав і каже: «Краще б ви по-іншому говорили, бо з корупцією щось всі борються, але ще ніхто її не поборов. Нема тої шкали, за якою б можна було виміряти ту корупцію. Ліпше б ви говорили про свою програму, як збираєтесь людям зарплату підвищити, як створити робочі місця... Аби ми за рік-два могли це побачити».

Цей посадовець пішов від Блаженнішого розчарований...

Можливо, за ці 2,5 роки хтось і покращив свій добробут, але точно не пересічний громадянин.

Оксана КЛИМОНЧУК, для «Української правди»

дені до розпачу. І замість того, аби тим людям забезпечити нормальні умови існування, їм дається якась подачка, яка є сотую частинкою того, що їм належить. Але, на жаль, наші люди легковірні. Вони «ведуться» на ці подачки.

Другий аспект – корупція. Сам факт, що хтось купує голоси, і хтось їх готовий продати – кричущий факт корупції. У корупції завжди є два учасники. Можливо, саме тому корупція найбільше проявляється під час виборів.

Недавно почув словосполу-

засад. Священик справді не може прямо вказувати, за кого голосувати. Це не є його завдання, бо священик має вказувати на вічні істини, які треба впровадити в суспільне життя, зокрема, коли йдеться про громадянську відповідальність. Виховувати їх... А коли він вказуватиме їм, за кого конкретно голосувати, він диктуватиме їм певну поведінку. Таким чином він сприйматиме своїх вірян, як нерозумних дітей, які самі не здатні відрізнити добро від зла. Я, вважаю, що наші люди досить свідомі, а часом сві-

ТИХИЙ ПОДВИГ БРАТА МАР'ЯНА ГАЛАНА

... У скромній лікарняній палаті тихо відходив у вічність хлопчина. Йому – лише 25. Поруч – нікого з рідних, лише друг, який ділив з ним тягар заслання у далекому краї.

Помер з молитвою на устах. Його звали Мар'ян Галан. Був ченцем-редемптористом, мав дуже сильну віру у Бога, яку проніс крізь коротке життя і яку не боявся й не соромився визнавати перед своїми зазобованими комсомольськими ідеями однолітками, чим неабияк дивував їх. За життя був скромним і тихим. І тепер, через 60 років після смерті, його ім'я залишається відомим передусім родині, монахам Чину Найсвятішого Ізбавителя та тим, хто займається беатифікаційним процесом українських новітніх мучеників. Він – наймолодший у списку тих, кого УГКЦ подасть (всього там – близько 50 осіб) до Ватикану для проголошення блаженними.

Маленькому Мар'яну горнятко було кадилом

Народився майбутній мученик у селі Жирівка, що під Львовом, 28 вересня 1927 року. Був серед дітей найстаршим: мав ще чотирьох сестер. Дитинство його минало спокійно, хоча й у нелегкій щоденній праці та без достатків, як то було у добрій побожній сільській родині, хоч і не дуже заможній. Батько, Микола Галан, був сільським дяком і часто брав сина з собою до церкви на відправи. Видно, що церковна атмосфера припала до душі маленькому Мар'яну, бо й у своїх забавах її відтворював: брав горнятко, обв'язував його шнурками й «кадив». У селі були сестри-василіянки, яких хлопчик часто відвідував і з великим задоволенням грав у різних виставах, які вони організували.

Загалом це був здібний і розторопний хлопчина: добре вчився, мав потяг до малярства (навіть намалював портрет Шевченка), власноруч вишив собі сорочку, про яку здавна мріяв. Сестра Марія згадує: «Дитинство було важким, і Мар'ян був дуже добрим, всім опікувався, допомагав батькам у ці тяжкі часи (був тиф і т.д.). Він був дуже покладистий і врівноважений. Високого росту, середньої повноти, симпатичний, радше рухливий зроду. Коли батьки хворіли, то він їсти зварив, і за всім доглянув, ніколи не підвищував голосу сам і ніколи не підвищували голос до нього».

... У 1922 році на Збоїсках – околиці Львова – отці-редемптористи відкривають ювенат, або, як його ще називають, малу семінарію. Навчання там тривало шість років, а повна гімназійна програма доповнювалась філософсько-богословськими предметами. Одним із викладачів ювенату був блаженний Микола Чарнецький. Отож, саме сюди продовжувати свою освіту (неповну середню він отримав у селі) і прибуває Мар'ян. Очевидно, справили на нього враження місії отців-редемптористів, які ті проводили у Жирівці. До того ж, один із родичів по материнській лінії став місіонером цього чину у Канаді.

Навчання у ювенаті поєднувалось із молитвою, участю в Літургії, прийняттям Святих Тайн. Як згадує о. Іван Козовик, однокурсник Мар'яна, «вчилися трохи в голоді, трохи в холоді... Мар'ян ніколи нікого не скривдив. Бо ж всяке було – і за вуха тягнули, і штурхали одне одного. Був скромний хлопчина. А коли сміявся – дуже щирий був».

Останні п'ятнадцять

хвилин занять учні ходили по подвір'ї і молилися на вервечці. Як згадує о. Козовик, подвір'я тоді гуділо як вулик.

З монастирських стін – до лав радянської армії

Видно, уже тоді у юній душі зароджується бажання повністю присвятити себе служінню Богові. Про це не раз говорив друзям – що його притягує монаше життя, що він мріє стати священником. А батьки не заперечували проти покликання свого первістка. Отож, у 1944 р. Мар'ян вступає до монастиря і невдовзі складає перші чернечі обіти. «Перед облечинами усіх повели до лікарні перевірили стан здоров'я», – розповідає о. Козовик. Родина спізнилась на урочистості – допоки фірою з села добрались, облечини уже відбулись. Вразливий Мар'ян тоді, як згадує його сестра, дуже плакав. «Чи тому, що нас не було на торжестві? Не знаю...» – каже.

Мріяв хлопчина стати священником – та не судилося. Радянська влада власне в той час саме «радила» монахам перейти на православ'я, на що ті категорично не погоджувались. Тож священників розігнали, а молодих братів забрали до війська. Потрапив під призовний вал і брат Мар'ян.

Напередодні відбуття монахів до лав радянської армії настоятелі о. де Вохт та блаженний о. І. Зятяк востаннє настановляють їх: не забувайте про свою Церкву, не залишайте молитви, після служби повертайтеся до монастиря.

Брат Галан потрапляє до Уфи. Дивовижно, але простий український хлопчина з села, із вразливою душею, вихований на ідеалах св. Альфонса Лігуорі (засновника чину редемптористів, богослова, митця й інтелектуала

XVII ст., провідною думкою вчення й життя якого є любов і прощення), користується авторитетом серед товаришів-армійців. Не насміхаються – хіба що дивуються. Навіть його командири не могли нічого поганого про нього сказати. У звітах-характеристиках про Мар'яна, які потім фігуруватимуть у справі про його «антирадянську діяльність», можна прочитати, що (цитуюмо мовою оригіналу) «за время прохождения службы в войсковой части 81200 «Д» показал себя дисциплинированным, дисциплинарных взысканий не имел. К занятиям относился добросовестно, проходимый программный материал усваивал хорошо. Авторитетом среди товарищей пользовался, в общественной жизни роты участия не принимал. [...] Имел хорошую успеваемость по политической и боевой подготовке. Из себя представляет развитого, грамотного человека. Каких либо отрицательных фактов в его поведение я не замечал». Це писав армійський командир Мар'яна.

Одночасно всі зауважують його глибоку віру – як молився після їжі, носив на шиї медалик і на будь-які зауваження про те, що Бога немає, стверджував, що безбожність є гріхом. У листах додому не скаржився ні на що, лишень сестер просив не піддаватися на комуністичні приманки й не вступати до комсомолу. Сестри слухали старшого брата – наймолодшу через це навіть зі школи виключили.

Від початку служби хлопець не бачився з рідними. І ось через три роки, наприкінці 1949-ого, за добру поведінку та відмінну стрільбу на змаганнях він отримує десятиденну відпустку.

Монах-солдат приїхав у рідне село. Десять днів, правда, минули, як мить. Перед від'їздом мама жалілась, що навіть наговоритись як слід не встигли. Багато часу, як згадують сестри, десь ходив – видно, «шукав своїх».

Арешт у потязі

Мама спакувала синові на дорогу. Клунок був нелегкий – напекла хліба (казала, що буде кому їсти). Та до частини не доїхав...

Заарештували хлопця у поїзді, звинувативши в «антирадянській діяльності», у російському місті Чкалов. Під час допитів він скаже: «Винним себе визнаю в тому, що перебуваючи на службі в радянській армії, в розмовах

з певними військовослужбовцями проводив релігійну пропаганду, говорив, що віру в Бога і що Бог існує».

Уже під час слідства, – а хлопця утримували у жахливих підвільних приміщеннях, іноді – по коліна у воді, а допити тривали годинами, – здоров'я його почало підупадати. Врешті-решт юнак захворів на туберкульоз, тож розбудовувати Волго-Донський канал (у 1950 р. військовим трибуналом Південно-Уральського округу Мар'яна Галана було засуджено до 10 років позбавлення волі і невдовзі направлено на каторжні роботи) хлопець приїхав із повністю підірваним здоров'ям. Вже після проголошення вироку хлопець звернувся до суддів: «Особисто мені ніхто не забороняв вірити в Бога, я навіть хрестик носив до останнього часу. Віра в Бога була в мені вихована і зміцнена у часі дворічного перебування у монастирі редемптористів (я був пострижений у 1944 р.). Згідно з нашим вироком, безбожність є великим гріхом».

В останніх листах із заслання додому хлопець писав, що почувается зле, що лікуванню кінця-краю не видно, натомість «швидше видно кінець». Мабуть, уже розумів, що додому не вернеться, і священником, як мріялось, уже не стане. Але – «як Бог дасть» – такими словами втішав і себе, і своїх рідних. Два останні листи були писані не його рукою – уже не було сили й ручки втримати.

Мати Мар'яна доїла корову у стайні. Раптом бачить – у кутку Христос у терновім вінку стоїть. Довго думала – що ж означає це об'явлення? Лише потім зрозуміє... Її сина не було уже в живих. На-

віть цей лист, написаний товаришем Мар'яна, не одразу показали їй: тато ніяк не наважувався повідомити їй страшну звістку. Лише коли сказала: «Щось довго листа нема від Мар'яна», – мовив: «Та вже й не буде». І щойно тоді дав листа. «Як не тяжко писати, а треба виконати останнє прохання свого найближчого товариша, брата по вірі і як ріднього брата, тільки меншого по роках, а вашого найдорощого сина, який скінчився 5 червня о 6 годині вечора. Весь час я був з ним у в'язниці, в останній час його життя він був дуже хворий, і все, що йому було можливо допомогти, я допомагав, але затримати його від смерті ані я, ані лікарі не змогли, так як того, можливо, треба було Богові».

Брат Мар'ян Галан помер 5 червня 1952 року у Ставрополі Куйбишевської області від раптової легеневої кровотечі, як то буває при туберкульозі. Нікому не відомо, де могила хлопця з українського села, який так покійно й тихо спочив на чужині, де поховані його мрії про священниче служіння, невисловлена туга за найріднішими, за монастирськими стінами й рідними деревами.

Писати про нього важко і легко водночас. Нелегко, бо мало матеріалу – коротке, непримітне життя, немає праць чи спогадів, як то є у випадку єпископів чи священників. Щонайбільше – архівні матеріали і спогади рідних та близьких. А легко – бо дуже вже світла душа. І життя його таке ж світле, і смерть.

Катерина ЛАБІНСЬКА,
РІСУ

ОЛЕГ ЛУЖНИЙ: «В КОЖНОЇ НОРМАЛЬНОЇ ЛЮДИНИ РЕЛІГІЯ МАЄ ЗАЙМАТИ ПЕРШЕ МІСЦЕ В ЖИТТІ»

Нещодавно відшумів турнір ЄВРО-2012. Глядачі на екранах чи, якщо поталанило, на футбольних аренах могли зауважувати, як футболісти виявляють свої релігійні погляди під час матчів. Яку роль релігія, віра відіграє в житті спортсмена? – з таким запитанням редакція РІСУ звернулася до зірки українського футболу Олега ЛУЖНОГО. Київське «Динамо» у часи його капітанства в 1997-1998 рр. двічі перемогло у Лізі чемпіонів іспанської «Барселону» та «Реал». Чотири роки грав у лондонському «Арсеналі», з яким перемагав і в Прем'єр-лізі, і в кубку Англії. Він увійшов до символічної збірної України ХХ століття. З червня 2012 року працює головним тренером сімферопольської «Таврії». Все, що здобув, пан Олег насамперед завдячує Богу.

– *Пане Олеже, неодноразово доводилося чути про Вас, як доброго християнина, на Вашій колишній парафії св. Миколая на Аскольдовій могилі в Києві...*

– А чому колишній? І нинішній...

– *Але Ви зараз живете в Криму. Чи Ви віртуально залишаєтесь парафіянином церкви на Аскольдовій могилі?*

– Саме так. Коли я приїжджаю до Києва, то з родиною ідемо до церкви на Службу Божу.

– *А як відбувається у віруючого спортсмена парафіяльне життя, як часто маєте можливість піти до храму? Яке місце загалом займає релігія у Вашому житті?*

– Вважаю, що релігія має за-

ймає перше місце в кожному, а не тільки в моєму житті. В кожній нормальної людини, повторюю – нормальної людини – має займати перше місце в житті. Я вважаю, що якщо людина невіруюча, то вона, по-перше, нічого собою не представляє, а, по-друге, у неї немає нічого святого у житті, вона живе як тварина.

– *Ви спілкуєтесь зі спортсменами. Наскільки багато серед них є віруючі люди, чи це показова віра?*

– Є різні люди: є погані, є хороші. Так само і тут – є такі, що вірують від чистого серця, від чистої душі, а є такі, які займаються «показухою». Але я вважаю, що кожна людина має сама вирішувати, що вона хоче.

Знаю таких футболістів, які є дуже духовними, моляться. Але не хочу називати прізвищ. Вони є і в «Динамо» (Київ), і в «Таврії». Ось, наприклад, в команді «Таврії» так заведено, що перед кожною грою президент Куніцин і вся команда йдуть до церкви молитися. Є така традиція.

– *Сьогодні, коли футбол став дуже інтернаціональним, коли в одній команді можуть грати люди з різних континентів, чи є якесь духовне єднання, окрім спортивного інтересу, азарту?*

– Я думаю, що єднає перш за все робота. А віра є справою особистою. У нас в команді є і мусульмани, можливо, і невіруючі – точно не знаю, бо не розпитував. Перед кожною грою ми ходимо до церкви, але це не

є примусовим. А мусульмани можуть молитися окремо.

– *А як колеги по спорту ставляться до Вашої конфесійності?*

– Та яка їм різниця? В них є своя віра, в мене – своя. Бог же ж один, яка ж різниця?

– *А чи виникають дискусії між спортсменами на духовні теми?*

– Ні, ніколи такого не було.

– *Про Вас гарно відгукується нинішній екзарх УГКЦ у Великій Британії, де Ви працювали і були парафіянином місцевої парафії. А чи знайомі Ви з нинішнім Главою УГКЦ, який також є шанувальником футболу?*

– Коли я буваю в Англії, то ми з сім'єю, якщо є можливість, у неділю чи свята ходимо до церкви. Приємно бачити, як туди приїжджає багато людей, яких уже впізнаєш. А нинішнього Главу УГКЦ особисто я не знаю. Я бачив його кілька разів по телевізору – він дуже приємна людина. Мені було би приємно з ним зустрітися особисто. Просто часу в нас вільного замало. У чемпіонаті в нас може буде перерва, тож, може, в Києві десь і зустрінемося, поговоримо. Я був би радий зустрітися з Патріархом Святославом.

– *Пане Олеже, відомо, що Ви є благодійником Церкви, багато допомагали і в Україні, і в Англії. А яку ділянку в житті Церкви Ви вважаєте особливо важливою щодо підтримки?*

– Я завжди намагався відповідати на потреби Церкви, завжди намагаюся допомогти. А на що

конкретно? Чи це хворі діти, чи це на ремонт храму, – конкретно не можу сказати. Я вважаю, що які потреби Церква має, на такі і потрібно давати.

– *А чи є серед футболістів традиція жертвувати, підтримувати якісь благодійні речі?*

– Це індивідуально. Хто хоче давати – дає, хто не хоче – не дає. Кожен має свої погляди на такі речі і можливості.

– *Колись була така інформація, що УЄФА хоче заборонити футболістам під час футбольних матчів виявляти свою релігійність. Чи існує така заборона і якщо існує, то як ви до неї ставитесь?*

– Я не думаю. Не можу собі уявити, як вони можуть заборонити таке футболісту. Що ж тоді – виганяти його з поля?

– *Діти, які мають футбольних кумирів, часто копіюють їх поведінку на футбольному полі, зокрема, хрестяться перед важливим кроком. Як Ви думаєте, чи може бути свідченням для юних фанів те, що релігія для футболістів важлива?*

– Думаю, що так, адже релігія має бути в душі і в серці кожної людини.

Я би хотів побажати не тільки футболістам, а всьому молодому поколінню, що коли вони будуть вірити і молитися, то Бог їм допоможе у всьому, бо більше ніхто – крім Бога.

Розмовляв
Тарас АНТОШЕВСЬКИЙ,
РІСУ

3 «ветеранів Чечні» створено озброєне релігійне формування

Про це повідомляє російська опозиція, яка побоюється, що поява подібних формувань знаменує собою створення православних «ескадронів смерті». Мета формування – теракти за кордоном і придушення «Білої революції» в Росії.

Варто нагадати, що ще 18 серпня організація «Святая Русь» повідомила, що її «добровільні православні дружини починають патрулювання в Москві та області». У зверненні одного з «фюрерів» воєнізованої організації, капітана морської піхоти Російської Федерації «Святая Русь» Івана Отраковського говорилося: «Інформуємо всіх: при виявленні осіб, що проявляють агресію до священників РПЦ, ми залишаємо за собою право вживати відповідних заходів».

У програмі «Святой Руси», опублікованій на її сайті, заявляється: «Наша мета – зміна курсу країни з прозахідного на монархічний (себто «Путіна – в царі!») і повернення до духовної держави «Святая Русь». А на сторінці організації в соціальній мережі «ВКонтакте» І.Отраковський висловлюється ще різкіше з приводу ситуації в Росії: «Влади у нас немає – є державна анархія!» Сторінка Івана Отраковського в соціальній мережі з'явилася в грудні 2011-го, себто в

розпал російської «Білої революції».

Лідер «Святой Руси» постійно декларує свою різку неприязнь до «Білої революції»: «Так звані лідери опозиції – це вороги нашої Вітчизни, ті самі кощунники, які, прийшовши до влади, почнуть руйнувати нашу Церкву», – сказав він в інтерв'ю телеканалу «ПІК» 26 серпня.

Учасники «Першого православного полку» (судячи з епітету «перший», очікуються і подальші) проводять тренування. «22 липня відбулося перше тактичне заняття з воїнами Першого православного полку імені воєводи небесних сил Архангела Михаїла. Заняття проходило в лісистій місцевості», – повідомляється на інтернет-ресурсах «Святой Руси». На викладених там же фотографіях можна бачити чоловіків у чорній формі або камуфляжі, з пістолетами та автоматами Калашникова, що відпрацьовують дії в групі і прийоми стрільби з різних положень.

Як сказано в описі цього тренування, «завдання полку полягає в забезпеченні безпеки священнослужителів від ворожих посягань, готовності до захисту Вітчизни при вторгненні ззовні, захисту честі і гідності російських громадян». Завдання, судячи по згадці навіть можливого «захисту Вітчизни

при вторгненні ззовні», організація ставить перед собою амбітні. Особливо насторожує готовність формування «захистити честь і гідність російських громадян» за кордоном. Природно, що сама Росія складається виключно з російських громадян і таке завдання перед «Першим православним полком імені воєводи небесних сил Архангела Михаїла» на території Росії ставитися не може. Зате на території інших держав «православне» воїнство готове «захистити» оних

(читай – втручатися у внутрішні справи сусідів).

Організація «Святая Русь» об'єднує військових відставників, що служили в «гарячих точках». Сам Отраковський воював у Чечні. «Це – міцні парубки з досвідом військової служби», – так в інтерв'ю інтернет-виданню «PublicPost» описує учасників «Святой Руси» православний активіст Мілітарьов, який ще в 2008 році створив у Москві першу «православну дружину» і тепер висловлює підтримку ініціативі «свого доброго

друга» Отраковського. А його «друг» продовжує ініціативу: «Ми, люди з військовим минулим, зобов'язані вишколювати нашу молодь», – заявив він на радіо «Фінам-FM» 27 серпня. А напередодні в інтерв'ю телеканалу «ПІК» Отраковський заявив, що до створених за його ініціативою «православних дружин входять російський православний рух «Святая Русь», «Союз православних хоругвоносців», козаки і т.зв. «ініціативні групи православних громадян».

В інтерв'ю телеканалу «Мир», що вийшло наприкінці серпня цього року, Отраковський заявив: «Ми намагаємося навести лад, зібравши народ в єдиний фронт, в єдиний кулак». В іншому інтерв'ю, даному в ті ж дні, він заявив, що у створених ним дружинах лише в Москві вже нараховується близько 100 активних учасників і ще близько 5 тис. тих, що підтримують рух. Також щодня приходить по 2 тисячі листів від бажаючих вступити в дружини.

Отраковський обіцяє поширити свою ініціативу на всю територію Росії. Вже зараз декілька парків у Петербурзі з різною мірою періодичності патрулює декілька козачих роз'їздів, причому козаки у своїх роз'їздах використовують коней. Крім того, всі міські церкви та інші культові

будівлі, що належать РПЦ, охороняються приватними охоронними структурами, які у своїй основі мають козацьке формування.

Почин зі створення православних дружин для боротьби з інакодумцями, тобто з «кощунниками», підтримали і в РПЦ.

– Вважаю, що це кроки в правильному напрямку. Зараз чимало православних людей, зокрема козаки, прагнуть об'єднатися для охорони громадського порядку, своїх святинь, своїх храмів, – заявив 22 серпня протоієрей РПЦ Всеволод Чаплін. – Сподіваюся, що все в більшій кількості місцевостей російської православні люди об'єднуюватимуться для підтримки та охорони законності, для захисту своїх святинь».

Очолуваний патріархом Кірілом (Гундяєвим) «Всемирный русский народный собор» виступив із заявою про те, що випадки вандалізму, які «почастішали, з якими не дають собі ради державні органи», вимагають «активного суспільного втручання» і «у формуванні подібних патрулів могли би взяти участь російські громадяни будь-якого віросповідання, що підтримують охоронну ініціативу православних віруючих».

За матеріалами сайтів «ПІК» та «Kavkazcenter»

БАЖАЮТЬ
ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ХРИСТΙΑНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ "НАША ДРУЖНА РОДИНА"

Нехай Вам всім пощастить у житті!

ЧОЛОВІКИ:

37) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – brunet; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щирий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, шира, природна brunетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП (церк. уневаж. подр.), із здоров. дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-906-76-55.

39) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 07.11.1959 р.н.; ріст – 183 см.; вага – 93 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – настирливість в досягненні мети; захоплення, інтереси: – красзнавство, історія, нумізмати́ка; (11) – взаємна симпатія; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: 0-(259)-3-33-38.

40) група «Б»: ФРАНИК. Українець, християнин, 04.02.1941 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 67 кг.; очі – (-); волосся – (-); (7) – середній; (8) – знайдіть; (10) – працьовитий, рухливий, люблю спорт; захоплення, інтереси: – збудував хату, займаюсь репетиторством по математи́ці і фізиці; (11) – вік 61-66 р., вага < 80 кг., ріст < 170 см.; (12) – (-); (13) – 14 місяців; (14) – вдівець; мета знайомства: – створення сім'ї; (15) – 2 незалежні доньки, 4 внуки, всі живуть окремо; професія: – інженер-радіст, пенсіонер; (17) – матер. та житлово незалежний, проживаю сам; (18) – Львівська обл., Винники; контакт. тел.: +3-(067)-852-80-58.

41) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 31.05.1984 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – сірі; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважений, цілеспрямований; захоплення, інтереси: – мистецтво, подорожі; (11) – відверта, повага до чоловіка; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – зварювальник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-504-81-45.

43) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійний, врівноважений, освічений; захоплення, інтереси: – різні; (11) – врівноважена, освічена, добра; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 18 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-496-27-77.

44) група «Н»: БОГДАН. Українець, греко-католик, 19.10.1975 р.н.; ріст – 161 см.; вага – 79 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добрий, врівноважений; захоплення, інтереси: – флористика, подорожі, соціальна активність; (11) – взаєморозуміння; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, тимчасово не працюю; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – Львів-Винники; контакт. тел.: +3-(096)-476-63-28.

45) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – шатен; (7) – добрий; (8) – куріння, кидано; (10) – добрий, темпераментний; захоплення, інтереси: – англійська мова, наука, політика, комп'ютер; (11) – порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – перекладач; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-265-29-56.

46) група «Н»: ІГОР. Українець, греко-католик, 30.01.1970 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 76 кг.; очі – карі; волосся – темне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальний, добрий, працьовитий, порядний; захоплення, інтереси: – різноманітні, здоровий спосіб життя; (11) – приємної зовнішності, в/о; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер-технолог; (15) – матер. незалежний, проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-285-49-64.

47) група «Н»: РОСТИСЛАВ. Українець, православного обряду, 08.11.1972 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 60 кг.; (7) – відмінний; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – відвідування історичних та релігійних місць; (11) – порядна, добра, спокійна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – експедитор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-187-24-47.

48) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 27.07.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 65 кг.; очі – сірі; волосся – темне; (7) – здоровий, є вада в ходьбі; (8) – не маю; (10) – врівноважений, щирий, порядний, оптиміст; захоплення, інтереси: – спорт, музика та інші; (11) – врівноважена, добра, порядна дівчина без ш/з; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – взуттєвик, зараз не працюю; (15) – матер. незалежний, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(095)-500-87-05.

1) Всі читачі нашої Клубної сторінки знайомств, які зацікавилися оголошенням будь-кого із членів Клубу, але, **які особисто не є членами** християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» (КЗНДР), **повинні знати те, що перед дзвінком вподобаний особі потрібно спочатку зателефонувати координатору КЗНДР і отримати інформацію стосовно умов діяльності даного Клубу знайомств;**

2) Телефони, які відкрито подають наші члени Клубу знайомств в своїх оголошеннях, призначені тільки для спілкування членів Клубу поміж собою;

3) Стосовно всіх питань про діяльність КЗНДР, в тому числі і про умови членства в Клубі – запрошую звертатися до координатора КЗНДР при газеті «Мета» п. Олександра РОМАНЮКА за тел.: +3-(066)-657-51-40 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

4) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити:

а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО – 325365; код отримувача – 2195527115;

р/р – 2620901949932; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

5) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський Клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Християнський Клуб знайомств (КЗНДР), координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000
Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

До уваги дописувачів!

1) Всім запрошеним на індивідуальну зустріч із координатором КЗНДР потрібно мати з собою: а) паспорт; б) відповідний документ, який засвідчує причину самотності даної особи. Пункт (б) стосується: а) розлучених осіб із церковним уневажненням їх попереднього подружжя; б) вдівців та вдів;
2) Координатор КЗНДР не проводить

листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить за вказаним вище телефоном та графіком роботи;

3) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції для членів Клубу, а саме:

– не були на індивідуальній зустрічі та розмові з координатором КЗНДР;
– не отримали безпосередньої (від координатора Клубу) усної інформації та персональної листівки «Пам'ятка...» щодо правил членства в КЗНДР та бланку клубної анкети відповідної групи («Н» або «Б») для індивідуального заповнення;

– не відповідають на всі пункти «Анкета...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (це стосується дописувачів групи «Б»);

– не вказують свій контактний телефон (так як спілкування поміж членами Клубу знайомств проводиться виключно по телефону);
– не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;
– надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п. Будьте уважні!

ЖІНКИ:

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русьве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелігентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-453-27-09.

64) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 17.11.1958 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – шатенка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – серйозний, працьовитий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – повар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-570-56-22.

65) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, православна, 20.03.1973 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, товариська, весела; захоплення, інтереси: – духовне життя, природа, подорожі; (11) – чесність, побожність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота у сфері обслуговування; (15) – матеріально незалежна, проживаю з батьками; (16) – Рівненська обл.; контакт. тел.: +3-(098)-922-39-05.

67) група «Б»: ЯРИНА. Українка, греко-католичка, 29.05.1969 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 85 кг.; очі – карі; волосся – шатенка; (7) – добрий; (8) – інколи паління; (10) – енергійність, відповідальність, чесність, доброта; захоплення, інтереси: – красзнавство, подорожі, фото/відеозйомка, рукоділля; (11) – добрий, порядний, чесний, самодостатній; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – ЦУП (церк. уневаж. подр.); (15) – дітей не маю, але планую; професія: – лікар; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-507-03-18.

68) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 14.01.1958 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 68 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, надійна, порядна; захоплення, інтереси: – вишивка, картини, театр, фітотерапія, природа, квіти, замки; (11) – лікар, інтелігентний, господар, життєрадісний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – провідний економіст; (15) – матер. і житлово незалежна, маю власний будинок; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-672-23-69.

69) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 11.06.1977 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; очі – голубі;

волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – працьовита, доброзичлива, відповідальна, врівноважена; захоплення, інтереси: – спорт, музика, подорожі; (11) – приємної зовнішності, до 38 р., без ш/з та судимостей, працьовитий, бажано з вищою освітою; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель англ. мови; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-717-50-02 або: +3-(093)-845-32-33.

70) група «Б»: СВИТЛАНА. Українка, православного обряду, 06.09.1966 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра, романтична, надійна, акуратна, працелюбна, чуйна; захоплення, інтереси: – музика, театр, читання, подорожі; (11) – працьовитий, надійний, щоби не пив і не курив; (12) – так; (13) – 16 років; (14) – вдова; (15) – сину 21 рік, здоров'я задовільне, працює продавцем; професія: – вихователь д/у, приватна діяльність; (17) – матеріально незалежна, проживаю з сином і мамою; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – Буський р-н. м. Буськ; контакт. тел.: +3-(097)-223-43-40.

73) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 08.05.1980 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 65 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – русаве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, романтична; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, читання книг; (11) – відповідальний, чесний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – соціальний працівник; (15) – матер. незалежна, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-626-56-34.

74) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.07.1982 р.н.; ріст – 153 см.; вага – 70 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – працьовитість; захоплення, інтереси: – спілкування з людьми; (11) – без шкідливих звичок, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, менеджер з реклами; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(098)-235-57-92.

75) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русаве; (7) – здорова, незначна вада в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання створити сім'ю та мати дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(067)-680-65-05.

76) група «Н»: НАТАЛІЯ. Українка, православна, 02.07.1976 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – зелені; волосся – русаве; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, добра, товариська; захоплення, інтереси: – подорожі, мови, читання книг, релігії; (11) – добрий, чесний, порядний, без ш/з; (12) – так; (13)

– створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежна, проживаю з родиною; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(093)-718-27-98.

77) група «Н»: ОЛЬГА. Українка, православна, 02.01.1979 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 50 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добрий, серйозний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – менеджер; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(093)-701-71-78.

78) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – література, музика, подорожі, спілкування; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(096)-613-65-17.

79) група «Б»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 23.04.1984 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 73 кг.; очі – сірі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – спокійна, товариська, доброзичлива; захоплення, інтереси: – активний відпочинок, подорожі, рукоділля, читання книг; (11) – без шкідливих звичок, добрий, врівноважений; (12) – так; (13) – 2 роки; (14) – вдова; (15) – дітей не маю; професія: – HR-менеджер; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контакт. тел.: +3-(097)-504-49-28.

80) група «Н»: ЛЮБОВ. Українка, греко-католичка, 25.04.1968 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 54 кг.; очі – карі; волосся – темно-русьве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, добра, весела, романтична; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, театр; (11) – надійний, добрий, не обтяжений проблемами; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – адміністратор (сфера обслуговування); (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Луцьк; контакт. тел.: +3-(098)-618-59-70; +3-(050)-968-68-14.

81) група «Б»: ОЛЕНА. Українка, греко-католичка, 21.03.1965 р.н.; ріст – 154 см.; вага – 45 кг.; волосся – темно-русьве; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – врівноважена, вірна, терпляча; захоплення, інтереси: – спорт, музика, езотерика, подорожі; (11) – самостійний, з почуттям гумору; (12) – так; (13) – 10 років; (14) – вдова; (15) – син 11 років, захопл.: конструктори, книги, малювання; професія: – домогосподарка; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – м. Львів; контакт. тел.: +3-(063)-319-60-80.

МИХАЙЛО ЛЕВИЦЬКИЙ – ЗАСНОВНИК РУХУ ТВЕРЕЗОСТІ В ГАЛИЧИНІ

На початку XIX ст. у провідних країнах світу на місці криниць винюкурень та гуралень постали заводи й фабрики з виробництва алкогольних напоїв. Відтоді їх виготовлення почалося у промислових масштабах. Власники цього бізнесу за рахунок кількості зробили алкоголь доступним для усіх верств суспільства, отримуючи колосальні прибутки.

Доступність спиртотрибуних хімікатів зумовила появу пияцтва (або алкоголізму) не лише як шкідливої звички окремих людей, а цілих народів. У той же час реакцією і формою відвернення цього згубного явища став рух тверезості. Першим тверезницьким товариством у світі стало «Братство тверезості» у США, засноване у 1808 році (діє донині).

У Галичині модернізація алкогольного промислу почалася у 1830-1840-х роках. Зокрема, в 1841 році тут діяли 203 новообладнані підприємства, які виробляли по 60-100 тис. пляшок горілки на рік, або 50% алкогольних отрут від усіх 2300 гуралень Галичини. Тому масове пияцтво не оминувало й нашого краю.

Проблема ускладнювалася тим, що шляхта володіла правом пропінації (або «примус пропінаційний» – право виготовлення та безподаткового збуту алкоголю на території своїх володінь). Завдяки цьому пани могли будувати по селах корчми та здавати їх в оренду. Відтоді корчми стали джерелом пияцтва в цілій Галичині.

Як форма соціально-політичного протесту цілеспрямованій алкоголізації населення під егідою греко-католицького духовенства виник рух тверезості. Засновником та ідеологом руху став видатний український патріот і гуманіст – митрополит Михайло Левицький (1774-1858). Він першим зорганізував намагання тогочасної галицької інтелігенції запобігти величезній проблемі – духовній та фізичній деградації українського суспільства під впливом алкоголю.

3 жовтня 1844 року митрополит М.Левицький видав куренду (попрання), в якій обґрунтовував потребу заснування братств тверезості – організованої форми відвернення пияцтва.

Братства, як правило, засновувалися при церквах. Перші із них були створені у Львівській, Перемиській та Станіславській єпархіях. Кожне братство мало облікову книгу своїх членів – «Книгу братства тверезості» (або «Золоту книгу тверезості»), куди вносилися короткі дані кожної людини, а згода її вступу скріплювалася підписом. Кожному членові видавалася грамота, як свідчення приналежності до братства.

Вступ до братства тверезості був добровільним, хоча траплялися випадки, коли священники вважали відмову вступу гріхом. Сам же митрополит М.Левицький у своїх відозвах до духовенства постійно наголошував на виключній добровільності запису

до нього.

Вступаючи до братства, людина складала обітницю тверезості – публічну клятву відречення від вживання будь-яких алкогольних речовин на певний період часу (від декількох років до смерті). Присяга звучала так: «Чиню перед Господом Богом, Пречистою Дівою Марією і святим Ангелом Хоронителем урочисте постановлення в уживанню палених напоїв хоронитися за поміччю Бога і в міру сил своїх і до того других побуджати». Для віруючого вона мала глибоке духовне значення, утримуючи його від спокуси вживання алкоголю. Також, клятва до певної міри зобов'язувала людину допомагати своїм ближнім, котрі зійшли з правильного життєвого шляху.

Кожен священник під час богослужіння виголошував проповіді про шкоду вживання алкоголю й тютюну. У проповідях говорилося про пагубний вплив цих отрут не лише для організму, а й для душі людини.

До середини 1850-х рр. рух тверезості набув справжньої масовості: до братств вступали цілими селами. Заслугує уваги той факт, що в 1845 році із 855 тис. віруючих греко-католиків Перемиської єпархії 272 тис. вступили до братств.

Окрім створення братств, дієвим інструментом руху тверезості була організація протикорчемних племблицтів. Тогочасне законодавство волею більшості громади дозволяло знести корчму в будь-якому населеному пункті. Хоча через адміністративний опір шляхти та євреїв-орендарів, а також лобізм у владі, історія знає лише про поодинокі випадки. Більш дієвим способом усунення корчем було бойкотування. Подекуди активісти вдавалися й до підпалів.

Хвиля руху тверезості помітно скоротила кількість відвідувачів корчем. Відтак скоротилися прибутки власників алкогольного промислу. Обструктивні заходи активістів руху у єврейській пресі навіть були змальовані як прояв антисемітизму.

У численних петиціях корчмарів та дідичів до Галицького сейму та Віденського уряду необхідність скасування руху тверезості мотивувалася великими втратами до бюджету держави. Тому стараннями алкогольного лобі у владних колах наприкінці 1850-х рр. перша хвиля руху тверезості пішла на спад.

Без перебільшень митрополита Михайла Левицького можна вважати батьком руху тверезості в Галичині. Це феноменальне суспільне явище було реакцією представників української інтелігенції на цілеспрямовану алкоголізацію суспільства з боку панівних народів. Результати діяльності руху, на перший погляд, непомітні, але з другого боку, завдяки активному донесенню ідеї тверезості вдалося відвернути найгірше – генетичний та духовний занепад тогочасного українського соціуму.

Здобутки тверезості продовжили і примножили достойні наступники М.Левицького – митрополити Сильвестр та Йосиф Сембратовичі, Андрей Шептицький, а також світська інтелігенція, представлена товариством «Відродження».

Використана література:

1. Кузик М. Роль греко-католицького духовенства в боротьбі за тверезість // Історія. – 2010, №4.
2. Лаба В. Як галичани йшли шляхом

національного відродження 100 років тому. (З історії бойкотування корчми в Галичині у 1902-1914 роках). – Львів, 2008.

3. Савчук Б., Білавіч Г. Учням гірських шкіл про антиалкогольний рух на Прикарпатті [електронний ресурс]. – Режим доступу: www.gs.frankivsk.org/Content/files/Magazine/1/docs/

4. Садовий В. Пияцтво і боротьба з ним на українських землях у XV-XX століттях. – Дрогобич: ПП «Швидкодрук», 2009.

Я. СТАСІВ

В закарпатському селі Білки стоїть «пам'ятник тверезості». Це металевий хрест на сільському цвинтарі із написами «Пам'ятник братства тверезості заведеного от П'я папи ІХ 1874» та «Хрест победіл поганство, победіл і п'янтство».

«Хрести тверезості» – додаток до теми (редакція «Метри»):

«Такі хрести тверезості галичани ставили ще за часів царя Франца Йосифа, - розповідає львівський письменник Юрій Кирик. - Молоді люди утворювали товариства тверезості. Час великих свят вони проводили без вживання будь-якого алкоголю. Влаштували тверезі вечірки без пива, вина і горілки, говорили про шкоду цих напоїв у сільських церквах. Бувало, що місцева громада влаштувала урочисті похорони, закопували в землю бутель з «паянкою» і ставила на тому місці хрест. Таких хрестів по селах Галичини стояло чимало.

Унікальна пам'ятка «Хрест тверезості» знаходиться в селі Ясень Рожнятівського району Івано-Франківської області. Це металевий хрест, який сьогодні стоїть на одному з подвір'їв, попри центральну дорогу села. На ньому напис: «В пам'ять святої тверезості з 1874. Господи оружжіє на дьявола Хрест твій дав єси нам.» За переказами на цьому місці, де сьогодні встановлено хрест, колись була корчма. Місцеві жителями, які працювали лісорубами, часто пропивали тут тяжко зароблені гроші. Обурені жінки, зібравшись громадою, спалили корчму, а на її місці встановили цього хреста. Хрест було замовлено та відлито в місті Львові.

ЗЦІЛЕННЯ Й ПОРЯТУНОК ХВОРИХ ПОДРУЖ

Андреас ЛЯУН,
єпископ-помічник Зальцбургський

Протягом останніх місяців я часто стикався з хворими подружжями. Що мені робити? Потреба звернутися до психотерапевта не може бути підставою до сповнення мого особистого завдання як єпископа чи священника. Деяким недужим подружжям потрібно, за висловом Шекспіра, «сповідника ще більше, ніж лікаря». Якщо Ісус є «Лікарем» (німецьке слово Heiland перекладається водночас і як «Спаситель», і як «Цілитель» – прим. перекладача) і я з Його доручення повинен говорити людям, що означає подружжя згідно з Божим задумом, то я також маю бути здатним зцілююче впливати на подружжя – не власною силою, а Божою, і світлом одкровення.

На мою думку, головною перешкодою для цього є те, що багато подружніх пар вважають, ніби «засоби», які рекомендує Церква, не заторкують причини розладу їхніх відносин, і, крім того, мовляв, не надто ефективні. У відповідь згадаю історію з Нааманом (прочитати яку в оригіналі я рекомендую кожному читачеві: 2 Царі 5,1 і далі).

Отож, Нааман є великим володарем, але має проказу. Одна єврейська служниця розповідає йому про пророка в Ізраїлі, який може його зцілити. Нааман вибирається в дорогу. Однак він дуже розчаровується. Йому не доводиться бачити пророка особисто – той лише велить йому сім разів зануритися в Йордані. Реакція Наамана цілком зрозуміла: «Я гадав, він вийде, виступить переді мною, закликає ім'я Ягве, свого Бога, покладе руку свою на хворе місце і так зцілить проказу. Хіба дамаські ріки Авана і Фарфар не кращі за всяке водоймище ізраїльське? Чому б мені не вкупатися там, щоб стати чистим?» Зрозуміло, що, «повний гніву, він повернувся і пішов геть». Та його слуги розсудливо звертаються до нього: «Коли би пророк зажадав від тебе чогось важкого, ти б це вчинив; тим краще, що він тобі лиш сказав: «Викупайся, і одужаєш». Нааман заспокоюється й дає себе вмовити: «Так він зійшов до Йордану і сім разів занурився, як наказав йому Божий чоловік. Тоді його тіло стало здрівним, як тіло дитини, і він очистився».

Ось така біблійна розповідь. Що це має спільного зі зціленням подружжя? Дуже багато! Тому що я думаю: як духовний порадижник, я повинен звертатися до подругів так само, як слуга до свого пана Наамана: «Просто чинить, як каже вам Церква. Слухайте її ще й стосовно діагнозу».

Що це значить конкретно? Наприклад:

- Що буде, коли обидвоє щодня відмовлятимуть спільно й одне за одного вервичку? А вже в порівнянні з нещастям розлучення це дрібничка, як і купання у Йордані в порівнянні з проказою.

- А що, якщо обидвоє частіше – спочатку, наприклад, щодва тижні – ходили до сповіді? Це занадто? У порівнянні з розлученням?

- Що, якщо обидвоє перестали вживати контрацепцію (якщо на стадії руйнування стосунків вони ще мають статеві стосунки)? Контрацепція ж шкодить любові, – каже папа Павло VI. Яким би вражаючим не був цей діагноз, однак: що якщо тут повірити Церкві і піти іншим шляхом, шляхом Церкви?

- Що, якщо обидвоє чинили згідно з рекомендацією Ісуса ворогуючим людям (Лк. 6, 27) – не змушувати себе до великих почуттів, а: «Чиніть добро тим, що вас ненавидять; благословіть тих, які вас проклинають; моліться за тих, хто вас зневажає...». Чи ж не можна цю пораду застосувати до пори важкої кризи у подружніх буднях?

- Що, якщо обидвоє поглянули «вгору», на Бога, усвідомили б собі, що, власне кажучи, сенсом і найбільшою любов'ю їхнього життя є Бог, а не партнер? І що час їхнього подружжя проминає, і до вічності залишилося зовсім небагато?

- Що якщо вони почали наслідувати Бога – цього Бога, що переносить і їхні помилки, їм терпеливо знову й знову пробачає? Напевне, вони б помітили, що це справді дає силу розпочати все наново.

- Що, якщо вони постійно пам'ятали: любов означає самовіддання, а не само-реалізацію. І нехай одне носить тягарі іншого.

Ось, наприклад, ці сім «купелій» у «водах життя», що струменять з дому Божого – вони чинять «гірку воду» подружніх суперечок знову «здоровою», як каже пророк Єзекиїл (47,1 і далі).

Я вже чую заперечення: це, мовляв, «не так легко», і, власне кажучи, цим хочуть сказати: «Та що там ця порада – нещасна, як Йордан для Наамана...». Щодо «все не так уже й просто», то можна дискутувати, – але до того можна було би, принаймні, спробувати. Причиною твердження, що це, мовляв, «не так уже й просто», є переважно ось що: переконати подружню пару в кризовій ситуації, щоб вони пірнули у «Йордан», часом важче, аніж прокаженого Наамана.

«Schweizerische Katholische Wochenzeitung», Nr. 10, 11.03.2005

З німецької переклав Олег КОНКЕВИЧ

НАВІЩО СПОВІДАТИСЯ З ГРІХІВ СВАЩЕНІКОВІ?

На питання читачів відповідає
російська служба «Радіо Ватикану»

Питання: *Якщо Христос – єдиний посередник між людиною і Богом, то навіщо сповідається з гріхів священикові?*

Відповідь: Христос – єдиний посередник між нами і Богом, – пише святий апостол Павло в першому посланні до Тимотея: «Один Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус» (1 Тм. 2,5). Тим не менш, для того, щоб наблизитися до нас, а ми долучилися до Нього, Він поставив священнослужителів – в свою чергу посередників: згідно з тією ж логікою, за якою Бог зволив залучити до справи спасіння Пресвяту Богородицю і – зовсім в іншій ролі – святого Йосифа.

Він також закликав для проповіді Євангелія і для продовження справи спасіння дванадцятьох апостолів. Ім Він передав Свою Божественну владу, кажучи: «Чиніть це на Мій спомин» і «Кому відпустите гріхи, тому відпустяться, кому затримате, тому затримаються».

Таким чином, Сповідь встановлена самим Ісусом Христом. Його слова абсолютно зрозумілі: в них Він недвозначно говорить про учнів, при цьому досить наголошено: на кому вони затримують гріхи, на тому й Він затримає. Те, що не відпускають священнослужителі (в тому числі – і приховані від них гріхи), Він теж, згідно з наведеними словами, не відпускає. Таким чином, Господь нерозривно пов'язав Своє прощення з прощенням Церкви. Саме Він встановив, що для прощення гріхів необхідні священики: вони є посередниками між нами і єдиним Посередником.

Згадаймо євангельський епізод про хананеянку, яка кричала: «Помилий мене, Господи, сину Давидів, – дочка моя жорстоко біснується» (Мт. 15). Проте Ісус не давав їй відповіді. Але оскільки вона продовжувала кричати, апостоли просили Господа вислухати її. Тоді Ісус відповів апостолам, після чого жінка стала кричати ще наполегливіше і кланятися Йому. В святоотцівських тлумаченнях ми зустрічаємо таке пояснення: молитва цієї жінки була вислухана, оскільки її супроводжувала молитва тих, хто був ближче за всіх до Ісуса. Під час земного життя Ісуса найближче до Нього були апостоли, як сьогодні до Нього близькі святі. І в своїх молитвах ми вдаємося до тих, хто перебуває з Богом.

Якщо ми поставимо собі питання: звідки нам відомо про Христа, – то, швидше за все, відповіддю буде – від Церкви. Господь використовує посередництво Своїх служителів, щоб ми дізналися і зустріли Його. Цими служителями і посередниками можуть бути також наші батьки, побратими по вірі, або ж священики.

Єдиний Спаситель – Господь Ісус Христос. Але Ісус з'єднується з нами за допомогою священнослужителів і за допомогою служіння Церкви. Є суттєва різниця між двома посередництвами: посередництво Христа нас спасає; посередництво Його служителів – необхідний шлях до цього спасіння.

На питання читачів відповідає російська служба «Радіо Ватикан»

За матеріалами «Католицького оглядача»

ЯК ОБИРАЛИ РИМСЬКИХ ПАП ПІСЛЯ СВАЩОГО ПЕТРА?

Питання: *Як обирали римських пап після святого апостола Петра?*

Відповідь: Обрання Римського єпископа в перші століття життя Церкви не відрізнялося від процесу обрання інших єпископів. Деякі правила церковних виборів можна знайти вже в 44-й главі першого послання до Коринтян папи Климента, однак для того, щоб ознайомитися з прямими свідченнями обрання пап, потрібно почекаати до творів святого Кипріяна. У своїх Листах (44-55, а особливо в 55) він пише про обрання святого Корнілія, що проходило в атмосфері особливого занепокоєння через проблеми з Новаціаном. Це трапилося в березні 251 року. В обранні Корнілія, свідчить Кипріяна, перераховуючи всі єрархічні рівні, брали участь духовенство і народ, а звели його в сан єпископа присутні єпископи. Уже в ті часи новообраний єпископ Риму інформував єпископа Карфагену про своє обрання на Римський престол.

Починаючи з IV-го століття, відповідно до практики обрання єпископів, що склалася після Нікейського собору, вибори папи стали турботою насамперед духовенства, яке заручалося згодою народу і знаті. Кандидат повинен був пройти через всі єрархічні шаблі і, як правило, був архиєпископом – цей титул був пов'язаний зі сферою адміністративного управління Римської Церкви. Зазвичай новий папа обирався через три дні після смерті попереднього (хоча це правило супроводжувало безліч винятків, а найтриваліший період вакантної папської катедри – 3 роки – передував обранню Григорія X в 1271 році). Отже, три дні – на вибори нового папи, а його висвячення відбувалося наступної неділі.

Від Юстиніяна I до Костянтина IV, тобто до 685 року, новообраний папа повинен був просити розпорядження (iusus або грасертіо) про своє висвячення в імператора, а також сплатити в імперську канцелярію досить значний податок. Крім того, він повинен був просити підтвердження і в єкзарха Равенни. Останнім, хто просив підтвердження свого обрання в єкзарха, був папа Григорій III в 731 році. Але у виняткових випадках можна було обійтися і без схвалення єкзарха, як це сталося у випадку Пелагія.

Далі, у наступному числі «Мети».

ЕКЗОРЦИЗМ

Його не варто боятися – його треба розуміти. Як виглядає чин екзорцизму і чи відрізняється від того, який часом показують у кіно? На ці та подібні питання відповідає о. Олександр Посацький, ТІ.

– Отче, Ви кажете, що чини екзорцизму є у Церкві чимось нормальним, це – давня практика, якої не потрібно боятися. Чому ж екзорцистів у Церкві так оберігають [від відвідувачів]?

– У деяких єпархіях обов'язковим є певний відбір. Хто звертається до курії [по екзорцизм], того спершу скеровують на консультацію до психолога, і лише після цього такій людині дають спрямування до конкретного екзорциста. Однак це не є обов'язковим приписом – така практика слугує тільки для «процідування» різних випадків, аби відділити просто хворих людей, полегшити екзорцистові працю.

– З чого постає така велика зацікавленість екзорцизмом?

– На сьогодні, якщо говорити про інтернет, вона займає друге місце після сексу. Це виникає певною мірою зі схильності людини шукати сенсацій, чогось таємничого, неймовірного. А ті, хто приходить на зустріч з екзорцистом, нерідко спершу зустрічаються з магами чи окултистами. Це пов'язане з певним типом людей, які не стільки не можуть, скільки не хочуть дати собі ради з власними проблемами і намагаються перекинути їх на когось іншого. Духовні особи та психологи завжди звертають велику увагу на проблему свободи, тобто самовизначення людини. Насамперед людина сама має захотіти собі допомогти, старатися про це, і лише після цього – шукати допомоги зі сторони.

– Аби почати шукати допомогу, спершу потрібно визначити проблему. Чи можна самому виявити якісь симптоми, що вказують на потребу послідуватися з екзорцистом або своїм духовним наставником?

– Є змога побачити у собі проблему поневолення. Якщо хтось не панує над якоюсь сферою свого життя, психікою... Вочевидь, це входить до сфери компетенції гуманітарних наук, медицини, психіатрії, а тому екзорцисти діють немовби паралельно з лікарями – зберігаючи, однак, певну автономію.

На жаль, не кожен терапевт може співпрацювати з екзорцистами. Проблему становить прихований матеріалізм гуманітарних наук. Його корені виводяться з Просвітництва, а психологи та психіатри перейняли його як частину чогось очевидного. Більшість цих наук має у собі слід, щоб не сказати – прокляття, матеріалістичних візій. Людину розглядають як істоту біологічну, матеріальну, і так пробувають її лікувати, незважаючи на те, що вона може мати духовну проблему. Людина не є якоюсь запечатаною банкою сардин, вона – структура відкрита, піддатлива на певні позаособові сили, які можуть викликати в неї проблеми, аж до одержимості.

– А чи може бути одержимим атеїст?

– Звичайно. Можна сказати, що демон – транскультурний, а, отже,

кожен може бути одержимий. Сатана не питає, атеїст ти, віруючий чи знаходишся десь на етапі пошуків. Підставою одержимості є зло. Можна коїти гріх, не усвідомлюючи цього. Таке було в язичницьких традиціях, де людей ритуально вбивали, гадаючи, ніби це є щось нормальне.

– А чи є способи, щоб уберегтися від одержимості?

– На наш погляд, діяльність демонів пов'язана зі злом, тобто гріхом. Натомість вона не обумовлена чутливістю людини, як це показують у різних фільмах. Є кілька рекомендацій, як уберегтися від демонічної одержимості. Насамперед необхідно уникати гріха і дотримуватися Божих Заповідей. По-друге, уникати медіумічних практик, які послаблюють захисний бар'єр особистості. Не можна брати участь у психоделічних або трансівних сеансах, оскільки поєднання цього з гріховністю людини прочиняє у ній вікно спочатку до поневолення, а потім – і до одержимості.

– Чи можна визначити групи гріхів, які найбільше наражають людей на таку небезпеку?

– З досвіду випливає (і це пов'язане з богословською логікою), що найбільше на діяння злих духів наражають гріхи різного роду ідолопоклонства, з сатанізмом на чолі. На другому місці – окултизм з усіма його практиками і псевдомедитаційними станами. Не можна також легковажити настирливо повторюваними тяжкими гріхами. У цьому разі прикладом може бути ненависть, яка близька до чорної магії, або гріх проти Святого Духа, тобто заперечення своєї гріховності. Існують різноманітні псевдопсихологічні течії, які переконують людину, що вона – Бог, вона – безгрішна й досконала. Натомість у християнстві людина має визнавати свою слабкість і неухабно просити про милосердя. Згадані рухи не тільки заперечують гріховність, а й розвивають оманливе переконання, що людини, яка бере участь у їхніх практиках, гріх не стосується, а це – вельми небезпечно.

– Наскільки часто під час чину екзорцизму справа доходить до непояснюваних явищ, як ото показують у кіно?

– Якщо в конкретній ситуації маємо справу з демонічною проблемою, то переважно якесь «щось» там себе проявить. Початок екзорцизму – молитви, які дратують злого духа. Потім вони стають дедалі інтенсивнішими, владними, що призводить до вияву опору, який проявляється як прокльони, залякування, спроби перервати екзорцизм. У деяких випадках до цього додаються паранормальні явища, як ото пересування столу чи стільців, а двоє священиків мені зізналися, що стали свідками левітації. Частково це відповідає показуваному у кіно, але у фільмах ці сцени зі зрозумілих причин гіперболізовані.

– Ви написали схвальну рецензію на фільм «Ритуал»...

– Мені здається, що в кожному фільмі такого типу є зерно правди, і я би з ними зовсім не борюся. Набагато гіршими є ті, які стараються змінити наше розуміння. Тобто там, де нас прагнуть переконати, що зло є чимось симпатичним і нормальним, я протестуватиму.

– Чи за ці роки, протягом яких Ви служите як екзорцист, Ви припускали, що причиною є психічна хвороба?

– Не можна зводити людину тільки і виключно до діяльності мозку, бо це неточно й суперечить досвіді. Для деяких псевдоінтелектуальних дослідників мозок став фетишем. Ми не виключаємо, що він відіграє у всьому цьому свою роль, однак вважаємо, що ця роль ніколи не буде такою, аби заступити собою, наприклад, поняття особистості чи свободи. Сам мозок є лише частиною механізму, тож і питання хоч би згадане вище свободи неможливо завдяки ньому з'ясувати, то навіщо ми її переживаємо? Часто кажуть – наука пояснила. А це не правда – наука лише намагається

показати дію механізму в певному секторі дійсності, який вона спроможна дослідити.

Завжди присутні якісь методологічні обмеження. Науці не можна екстраполювати, а саме це сьогодні відбувається: екстраполяція висновків із досліджуваного сектора на всю дійсність, – і через це скоюється помилка необґрунтованої генералізації. Ми, певно, входимо в таку епоху, що мусимо почати провадити інтелектуальні суперечки про, наприклад, демонологію, духів. Однак це ще й філософська проблема. Чи буття має бути єдино матеріальне, чи допускається також нематеріальне? Про духів можемо говорити як про безтілесних істот. Чи можна довести, що безтілесних істот не існує? Можна сказати, що це важко довести відповідно до деяких концепцій, але це не означає, що це взагалі неможливе. У розумінні філософському, інтелектуальному і в наших відчуттях це стає реальним. Люди, які намагаються це заперечити, обмежені інтелектуально, бо намагаються впакувати всю дійсність у тісний корсет матеріалізму.

– У Німеччині після смерті Аннелізи Міхель Церква взагалі заборонила екзорцизми...

– Підстава цієї заборони – виключно страх, можна навіть припустити, що ірраціонального характеру. Але це не змінює факту, що там і надалі з'являються випадки поневолення, а священики, з якими ми контактуємо, скаржаться, що мусять шукати допомоги екзорцистів за кордоном.

– Чи існують якісь періоди у календарі або упродовж дня, коли діяльність духів є особливою сильною?

– Чудовим прикладом може бути період Великого посту, під час якого злий дух стає активніший. Це пов'язано з тим, що зростає число людей, які моляться і навертаються, а при нагоді демон хоче щось «виторгувати» для себе. Стосовно пори дня, то відомо, що сприятливою є ніч, бо людина стає менш критичною, її зосередженість послаблюється. Фальшиві об'явлення приходять переважно вночі. Також підтверджено істинність того, що важливою є третя година ночі, і діється це на підставі певного роду висміювання третьої години [«година милосердя»].

– Як часто екзорцизми записують на відео? Можливо, поширення записів зняло би з них флер метафоричності?

– Інколи це трапляється, однак оскільки це справа нова, то Церква цього ще трохи побоюється. Обов'язково залишається загальна заборона фіксування екзорцизмів. Вона, може, не категорична, але існує. Причини можна назвати різні. Йдеться, зокрема, про благо людини, яку піддають екзорцизмові, та її родини. Існує також велика обережність перед медіальними зловживаннями. Я особисто не був проти записів, бо таке штучне приховування викликає ще більшу невизначеність, якої не повинно бути. Вона також віддаляє нас від правди. Бо якщо екзорцизми істинні, то чому ми не можемо показати людям, як змінюється обличчя, як екзорцизована людина випльовує металеві предмети?..

Натомість я не хочу висловлюватися з точки зору всієї Церкви, бо вона має свої рації. Зокрема, прагне захищати екзорцизованих від зловживань, а вірних – від маніпуляцій. Прозорість у цих справах напевно послужила би правді, але ця правда пов'язана з конкретною людиною, про яку ми повинні дбати як Церква.

Довідка

Олександр Посацький, ТІ – єзуїт, католицький теолог, філософ, викладач, доктор богослов'я (Люблінський католицький університет), доктор філософії (Григоріанський університет, Рим), професор Академії «Ігнатіанум». Фахівець із теології духовності, знавець демонології та історії філософії.

Джерело: CREDO

У 90% людей нечиста сила вселяється під час сеансу у ворожки

12 січня Верховна Рада України ухвалила закон, що забороняє рекламу послуг ворожок, магів, знахарів, екстрасенсів та інших «цілителів» на телебаченні, газетах та журналах. За заборону проголосували 320 народних депутатів із 408, зареєстрованих у залі. Священнослужителі церкв свалюють, однак кажуть, що зробити це слід було набагато раніше.

Греко-католицькому священнику-екзорцисту Василю Пантелюку доволі часто доводиться рятувати людей, які стали жертвами відьом та ворожок. Він душпастирює на Донеччині, проте до нього їдуть люди з усієї України та з-за кордону.

Гадалка напряму співпрацює з дияволом, тому допомоги від неї не варто чекати, — переконує священник-екзорцист.

Він розповів, як йому довелось втішати одного молодого чоловіка, який став жертвою ворожки:

— Історія дуже показова: він мав дівчину, любив її, планували побратися, проте чи не перед самим весіллям дівчина пішла до ворожки, аби та сказала, чи підходить їй наречений. І ворожка порадила їй шукати іншого. А люди вже готувалися до весілля. Вона кидає свого хлопця. Не прислухається до свого серця, а лише до гадалки...

Отець В.Пантелюк зазначив, що бувають і фатальніші наслідки спілкування з ворожкою. Це коли на кавовій гущі гадають, варто чи ні лягати на операцію. Або ж коли після сеансів у людину вселяється диявол.

— Нечиста сила є у 90% випадків вселяється у людей під час сеансу в якогось чаклуна-екстрасенса чи ворожки. І явище це є масовим. Тим нещасним, які зверталися за допомогою, не те що не допомогли, а навпаки — нашкодили, зробили ще гірше. Потім люди їдуть до церкви. Це вже — після сеансів, — каже о. Василь.

Священик вважає, що держава повинна рішучіше боротися з цим злом, не

гнівити Бога, і нагадує, що всі великі імперії, де ворожіння, ідолопоклонство та поклоніння темним силам заохочувалося, погано закінчили.

— Ми знаємо, що всі великі імперії розпалися, бо поклонялися божкам, темним силам. Господь Бог ще у Старому Завіті попереджав, щоб не було серед людей тих, які віщують, гадають. Ці речі йдуть усупереч волі Божій: не знай інших богів, не роби собі ідолів. А цим, власне, і займаються нині ворожки, — наголошує о. Пантелюк.

За матеріалами РІСУ

О. ВАСИЛЬ ПАНТЕЛЮК: «БІСИ В ДОНЕЦЬКУ ТА ОДЕСІ ОДИНАКОВІ»

— *Отче Василю, скажіть, чи відрізняються люди, одержимі бісами, в Одесі та Донецьку?*

— Немає. І в Донецьку, і в Одесі, і у Львові проблема одна і та ж: гріх. Гріх кидає людину у вир духовних проблем, а звідси — й одержимість.

— *До кого потрібно звертатися людям, яких обплутав диявол?*

— Для цього існує Христова Церква, якій Бог передав владу над нечистою силою. Для зцілення людей Господь також надав Церкві відповідні засоби — молитви, мощі святих, освячене миро, хрест, ладан — все це руйнівню діє на силу диявола.

— *Але ж далеко не будь-яка церковна людина може виганяти диявола? Навіть не кожен священник, чи не так?*

— Для подібного служіння потрібно мати благословення єпископа. Будь-яка людина, що має дар екзорцизму, повинна мати письмове благословення, підтверджуюче, що вона діє від імені Церкви, а, відповідно, має повноваження від Христа. Якщо екзорцист приїжджає до іншої єпархії, то мусить мати дозвіл на проведення таких молитов двох єпископів — свого і місцевого.

— *Чи має принципове значення, до якої саме Церкви*

належить екзорцист?

— З духовної точки зору людина, що потребує духовного зцілення, може приходити і до православних, і до католицьких, і до греко-католицьких екзорцистів. Головне, аби в екзорциста був справжній дар від Бога, бо це не людина, а Христос звільняє від бісів.

— *Які мають бути приготування до процедури вигнання бісів? Що повинен робити одержимий?*

— Перед власне приготуванням необхідно переконатися, що людина, якій потрібна допомога, охрищена, воцерковлена (тобто регулярно ходить до церкви, веде духовне життя і приймає святи Таїнства), вінчана (якщо одружена). Це — дуже важливі попередні умови, адже інакше процес вигнання бісів може бути істотно ускладнений, а звільнення від одержимості чи біснуватості — недовгочасним. Поважно також освятити помешкання, якщо цього ще не було зроблено. Потім, вже ближче до дня проведення екзорцизму, слід висповідатися, деякий час попостити, звертатися до Бога в молитвах. До речі, деякі дізнаються про свою одержимість вже безпосередньо при молитвах, якими виганяють із них бісів.

— *Церква не втомлюється повторювати про неприпустимість звертатися християнам до ворожок та екстрасенсів, проте люди часто не сприймають цих порад серйозно. Наскільки такі застереження виправдані з точки зору екзорциста?*

— Переважна більшість екстрасенсів є язичниками, а це означає, що під час се-

ансу екстрасенс фактично може звертатися до диявола. Допомоги від цього не буде, а духовний стан пацієнта стане ще гіршим. Церква застерігає перед такою небезпекою і забороняє звертатися до ворожок, відьом та інших окультистів «цілителів», радячи натомість звертатися за допомогою лише до Бога.

Скажу, що майже 85% людей, які побували у ворожок чи екстрасенсів, звертаються до Церкви вже уражені. Чому? Через контакт із дияволом. Таку картину ми спостерігаємо регулярно. Тим більше, що окультисти зараз легалізувалися і входять до державного каталогу професій, законно відкривають свої салони і здійснюють такі згубні для людини «сеанси зцілення».

Іноколи людина може сама не знати, з якого джерела походить його сила. Навіть до трав не можна домішувати замовлянь. Людина повинна провадити духовне життя, аби справді лікувати, і мати на це благословення Церкви. Використання ритуалів спиритизму, органів тварин, яйця, магнетизм Церква забороняє. Наші засоби — чиста молитва, кадило, свята вода, благословення, мощі святих, ікони, які мають цілющу силу, а не якась кавова гуща, вуду, сучасні види чорної і білої магії тощо. Правдою є, що молоді цікаві негативна містика, але містика позитивна — церковна — неспівмірно сильніша.

Михайло ШЕЛУДЬКО
crimeacatholic.info/

Польща: кількість екзорцистів зростає, як лавина

їх було тільки четверо, а за 15 років це число збільшилося до 120. І з'явився новий щомісячний журнал — «Екзорцист».

Зростання кількості екзорцистів професор о. Александр Посацкі пояснює великою потребою «знизу» — жодних розпоряджень «згори!» А «низи», тобто люди, прості віруючі, стали наполегливо

шукати цієї допомоги, бо психологія і психіатрія дедалі частіше виявляються безпорадними. Як теолог, який спеціалізується на демонології, о. Посацкі підкреслює, що демонічні поневолення «у теологічному сенсі тісно пов'язані з людським гріхом, тобто зі злом».

— Коли зростає моральний релятивізм і всюдозволеність, коли втрачається моральна точка відліку, то логічним наслідком будуть проблеми, пов'язані з духовними поневоленнями, — каже о. Александр. На його переконавання, «експансія фальшивої духовності — окультизму, езотерики, магії, ворожбитства, псевдопсихології, псев-

додуховної терапії, а також некомпетентна духовна терапія, позбавлена світоглядної нейтральності, яку замінює прихований окультизм чи псевдоорієнтальний світогляд, стають причинами зростання необхідності допомоги екзорцистів».

Отець Посацкі — голова Міжнародного товариства екзорцистів. Він вважає, що згадана вище проблема є загальноєвропейською, але Європа реагує на неї зовсім інакше. Польща й Італія — дві виняткові на цей погляд європейські країни: в них найбільше екзорцистів, відбуваються з'їзди та симпозиуми.

Екзорцизм належить до літургії Церкви.

Обряд екзорцизму був підготовлений ватиканською Конгрегацією в справах культури і дисципліни таїнств ще 1999 року, виданий у спеціальній книжці — «Ритуалі». Вона містить формули молитов, біблійні тексти, а також саму формулу екзорцизму. В точному значенні — це молитва, скерована до Бога, з проханням звільнити людину від злого духа, а у своїй другій частині — це імперативна формула (наказ), у якій екзорцист в ім'я Ісуса Христа звертається до злого духа і наказує йому відійти від людини, яку він мучить.

Психологія не становить засобу викування від злих духів, які є особливими створіння-

ми, а не проявами хвороби чи порушеннями нервової системи. Тому екзорцист Варшавської архидієцезії о. Анджей Грефковіч підкреслює, що майже кожен екзорцист співпрацює з фахівцями-психіатрами. Для того, щоби лікування було вдалим, потрібно визначити, якої саме допомоги потребує людина, і не скеровувати на прийом до хірурга того, хто застудив горло.

Головним редактором часопису «Екзорцист» є Артур Вінярчик. Він звертає увагу на те, що більшість батьків, чії діти входять у світ магії, не усвідомлюють, чим це

За матеріалами wiarapl

ЗАДОВОЛЕННЯ ДУХОВНИХ ПОТРЕБ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ З УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ СТРУКТУРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЄВРОПІ

(Початок у попередньому числі «Мети»)

Як наслідок — є труднощі їх воцерковлення. Іншою проблемою є брак храмів. Тільки в 2009 р. був відкритий перший греко-католицький храм у Росії, який офіційно є зареєстрований як храм римо-католицької спільноти. Відправи назагал проводять або на квартирах, або в інших підпільних приміщеннях, які не дуже приваблюють людей. Проте велику допомогу душпастирям в Росії надає Римо-Католицька Церква. Натомість багато з них жаліється на брак зв'язку з рідною Церквою в Україні.

Досить непогано здійснюється духовна опіка над українськими емігрантами у Польщі. Теперішня структура УГКЦ в Польщі є спадкоємницею однієї з найстарших єпархій — Перемиської. На даний час Перемиська єпархія має 4 деканати, які налічують 87 парафій, а Вроцлавсько-Гданська єпархія поділена на 4 деканати, які створюють 56 парафій. Згідно з офіційними статистичними даними курії Перемисько-Варшавської митрополії, УГКЦ в Польщі налічує 150 тис. вірних та 300 тис. вірних, які тимчасово, з причин заробітчання, перебувають у Польщі.

Також, попри всі релігійні та духовні завдання, Церква відіграє особливу роль серед міграційних громад як чинник, який значною мірою об'єднує їх та підтримує. Першим об'єднуючим чинником є рідна мова богослужіння, пісень, молитов, проповідей та взаємного спілкування між собою. Це, в свою чергу, дає почуття окремішності та підкріплює почуття гідності, повноцінності.

Карта душпастирства українських трудових мігрантів у Польщі зосереджена переважно навколо великих промислових та наукових центрів Польщі, таких як Варшава, Вроцлав, Краків, Лодзь, Люблін, Перемишль, Ряшів.

Варто зауважити, що поряд з викладанням релігії, в монастирських приміщеннях відбувається також навчання української мови. З 1 серпня 2007 р. завдяки старанням Посольства України в Польщі почала працювати суботня школа для українських дітей, яка знайшла притулок в одній із варшавських початкових шкіл. Діти мігрантів разом із дітьми місцевих вірних підготовляються тут до першої св. Сповіді і приступають до урочистого Святого Причастя.

Якщо говорити про Перемишль, то слід відзначити створення тут у 2009 р. веб-крамниці sofija-net.pl — важливого засобу поширення літератури, журналів, ікон та іншої церковної атрибутики. Завдяки йому вперше в Польщі з'явився єдиний формалізований канал розповсюдження потужної книжкової, журнальної та мультимедійної продукції, що її випускає УГКЦ в Україні.

На завершення слід згадати про успіх УГКЦ у сфері міжконфесійних відносин, а саме — про угоду від 16 грудня 2008 р., завдяки якій можливим стало основне погашення майнового спору з Польською автокефальною православною Церквою, адже всю цю ситуацію і міжконфесійний спір спричинив не хто інший, як саме держава — Польська Народна Республіка — своєю політикою. Проте ситуація між УГКЦ та ПАПЦ станом на 2011 рік є більш злагодженою та поміркованою.

Найбільшу діяльність серед українських Церков у Греції проводить та ж УГКЦ. Греція належить до тих країн, де українські мігранти-заробітчани появились найраніше. Щоправда, душпастирська опіка над ними розпочалась дещо пізніше. Під релігійним оглядом Греція є специфічною країною: тут поняття віри й патріотизму наскільки пов'язані між собою, що, вимовляючи слово «грек», розумієш «православного». Саме через це навіть багато православних з Росії не могли себе віднайти в Грецькій Православній Церкві, а ходили виключно до парафій Російської Православної Церкви в Греції. Хоча, варто відзначити й те, що російські мігранти могли обмежувати свою участь у церковному житті лише великими християнськими святами — Різдва та Великоднем.

Коли йдеться про вихідців із Західної України, які в більшій мірі належать до Греко-Католицької Церкви, то вони початково намагалися віднайти себе в різних церквах, а деякі взагалі відійшли від церковного життя, ставлячи на перше місце заробіток. В Атенях, однак, є одна греко-католицька парафія, основою якої є греко-католики. Основна проблема душпастирства українських мігрантів греко-католиків у Греції полягає в тому, що вся діяльність зосереджена навколо однієї парафії. Утворення будь-яких інших структур УГКЦ є дуже важливим у цій країні.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Тетяна СЕРЕДЮК, історик

Біблія – книга всіх часів

Сервіс squeeedo.com підсумував накладі книжок, надрукованих і проданих за останні 50 років. Згідно з цими даними, найкращі продажі належать Біблії, яку – за статистикою – має кожен другий мешканець Землі.

Упродовж останніх 50 років надруковано і продано 3,9 млрд примірників цієї Книги. На другому місці (820 млн копій) – «Червона книжечка». Невеличке видання кишенькового розміру містить 417 цитат, думок і афоризмів Мао Цзедуна. В період китайської «культурної революції» їх мусив знати кожен ки-

таець.

Третє місце – продано близько 400 млн примірників – за книжками про пригоди Гаррі Поттера. Одразу за цим виданням стоїть у списку Дж.Р.Р.Толкіна «Володар перснів». Подальші місця займають «Алхімік», «Код да Вінчі», «Присмерк» і «Віднесені вітром».

Біблія – не тільки свята книга християн, але й класика світової літератури. Звідки такий успіх інших книжок? На думку Мартіна Сендецького, літературного критика і журналіста «Пшекрою», це наслідок «літературної промисловості»,

і в цьому немає ніякої таємниці.

А твір Толкіна вирізняється не так «літературно-промисловим» рівнем, як широким контекстом, з якого він виростає. Історія Фродо Беггінса – це частина прекрасного сконструйованого вигаданого світу, який має свої

мови, міфологію, історію та географію. Їхні описи можна знайти в інших книжках Толкіна – «Гобіт», «Сказання про дітей Гурина», «Незавершені оповідки», й насамперед – «Сільмарілон».

За матеріалами: wiara.pl

За вендету – виключення з Церкви!

Албанії звичай вендети, яку там називають «gjakmarrja», сягає XV століття.

«Кожна особа католицького віросповідання, яка вбиває з мотивів вендети, буде виключена з Церкви. Вона не зможе брати участь у релігійних обрядах у храмі, сповідатися, приймати Причастя і не буде похована на церковному цвинтарі», – заявив митрополит Шкодрий-Пулт архієпископ Масафра.

Однак, зауважив він, «двері Церкви залишаються відчиненими для тих, хто розкається».

Декрет у справі родової помсти підписали у середу священики зі Шкодри, Лежі й Сапи, де живе велика католицька спільнота.

Його зачитують у храмах на недільних Месах.

Звичай вендети вимагає, аби в разі убивства одного з членів родини інші члени цього роду помстилися вбивці або тим, хто належить до його роду. Принцип gjakmarrja був записаний у кодексі, встановленому в XV столітті албанським князем Лекою Дукаджіні. На півночі Албанії вбивства з мотивів вендети трапляються й у наш час.

Прем'єр Албанії Салі Беріша того ж дня закликав до змін у карному кодексі, аби виконавців родової помсти засуджували на довічне ув'язнення.

За матеріалами: wiara.pl

Католицька Церква на півночі Албанії прийняла декрет, який проголошує, що виконавці вендети – родової кривавої помсти – будуть екскомуніковані. Про це повідомив 19 вересня архієпископ Шкодрий Анжело Масафра. В

Атеїст програв справу грошей для хреста

Роберт Шерман, атеїст-активіст із Чикаго, програв судову баталію проти державного дофінансування на ремонт монументального хреста.

Ідеться про великий хрест на вершині пагорба Белд Ноб у штаті Іллінойс. Його поставили 1963 року місцеві фермери, призначивши на зведення хреста кошти від продажу свиней, яких спеціально з цією метою відгодували. Акція тривала кілька років. Ідею подав місцевий пастор разом із листоношею. Хрест став символом віри для місцевого люду. Був він також цікавинкою для туристів, яка приваблювала численних гостей, а заодно став основою для урядових телекомунікаційних передавачів.

Із плином часу, однак, ця будівля (справжній дім) стала вимагати ремонту. Вартість ремонтних робіт визначено в півмільйона доларів, отож було створено спеціальний фонд. Власті штату переказали як пожертву 20 тис. доларів.

Саме це рішення властей оскаржив у суді Роберт Шерман, колишній радіоведучий. Він вимагав повернення коштів, а крім того – прийняття закону, який би забороняв фінансування будь-яких релігійних об'єктів за кошти платників податків. У першій інстанції його вимоги було відхилено. Друга інстанція визнала тільки те, що атеїст може вимагати встановлення закону, який йому відповідає. Справа потрапила до Верхов-

ного суду, який ствердив, що немає юридичних підстав для її подальшого розгляду.

За матеріалами: wiara.pl

В Африці християн більше, ніж мусульман

більшим числом прихильників. Християни на чорному континенті вже складають близько 46% населення континенту. Близько 41% африканців сповідують іслам, ще 12% є послідовниками традиційних місцевих вірувань.

У 31 з 59 африканських держав чисель-

ність християнського населення переважає над представниками інших релігій. Жителі 21 країни, в більшості своїй, дотримуються ісламу. 6 держав населені переважно представниками традиційних африканських релігій.

Якщо у 1900 р. африканці склали лише 2%

всіх християн у світі, то сьогодні це число зросло до 20%. За останні 10 років спільнота охрищених жителів Африки стала найбільшою континентальною групою християн у всьому світі.

За матеріалами: Католицький Оглядач

В Африці іслам більше не є релігією з най-

Вітаємо Ювілярів!

У вересні-жовтні святкують ювілеї:

40-річчя священства – о. Микола Кушнір (25.09)
25-річчя священства – о. Андрій Удовенко (04.10)
25-річчя священства – о. Михайло Будник (10.10)
25-річчя священства – о. Іван Кушнірецький (18.10)
20-річчя священства – о. Михайло Смолінський (04.09)
20-річчя священства – о. Олег Сухінський (04.09)
20-річчя священства – о. Роман Озимко (10.09)
15-річчя священства – о. Ігор Калаш (28.09)
5-річчя священства – о. Ігор Микуш (12.09)
5-річчя священства – о. Андрій Михалейко (19.09)
5-річчя священства – о. Любомир Гладюк (21.10)

65-річчя уродин – о. Іван Дацько (09.09)
65-річчя уродин – о. Роман Озимко (15.10)
60-річчя уродин – о. Петро Паньків (11.10)
60-річчя уродин – о. Зіновій Роман (16.10)
55-річчя уродин – о. Василь Ковальчук (26.09)
55-річчя уродин – о. Богдан Козут (09.10)
50-річчя уродин – о. Михайло Моравський (11.10)
40-річчя уродин – о. Михайло Сарабаха (19.09)
40-річчя уродин – о. Володимир Гоцанюк (22.10)
30-річчя уродин – о. Роман Прокопеч (16.09)

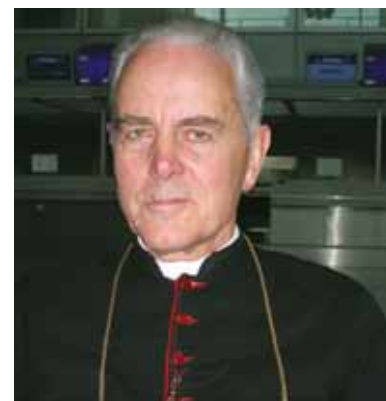
Єпископа Вільямсона можуть виключити з Братства Святого Пія Х

Ватиканіст Андреа Торньєллі вважає, що єпископу Річарду Вільямсону (див. фото) за непослух загрожує виключення із Братства Святого Пія Х. Якщо це станеться, частина лефевристів піде за ним, і тоді ще важче буде подолати розкол у Церкві.

Останнім актом непокори єпископа стала його поїздка до Бразилії, де він уділив Таїнство миропомазання без згоди вищих наставників Братства. Він також продовжив видавати свій інформаційний бюлетень, незважаючи на заборону єпископа Бернарда Фелле, лідера лефевристів.

Єпископ Вільямсон не раз завдавав клопотів Братству Св. Пія Х та Ватикану своїми заявами, наприклад, коли публічно заперечував Голокост. Він також був одним із найбільших противників будь-яких спроб примирення між Братством та Апостольською Столицею.

У разі виключення непокірного єпископа із Братства Св. Пія Х він, швидше за все, поведе за собою певну групу священиків та мирян, утворивши окрему організацію. Такий розвиток подій, на думку ватиканіста Торньєллі, ускладнить процес перемовин між Ватиканом та групою традиціоналістів. Але, з іншого боку, цей розкол означатиме

відхід із Братства найголосніших опонентів примирення з Ватиканом.

Довідка CREDO:

Братство св. Пія Х (лат. Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii X, FSSPX) – це група духовенства (також їх називають лефевристами), які на чолі з єпископом Лефевром відкололись від Католицької Церкви. Братство виникло 1970 року.

Лефевристи не визнають усіх змін II Ватиканського Собору і закидають Церкві відступ від Традиції.

Від Церкви єп. Лефевра відлучив Папа Йован Павло II (1988 р.).

Папа Бенедикт XVI відновив Тридентську Месу та розпочав діалог із Братством св. Пія Х.

За матеріалами: Католицький Оглядач

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Львів, пл.св.Юра,5, у подвір'ї архикафедрального храму св.Юра.
тел.моб. 0936689090; 0677490000